

Yıl-Sayısı Fikir, Sanat ve Edebiyat Dergisi

heybedar

...ve kuşlar da kederle uçar

sarılmak
ilacıdır
tüm eksik
kavusmaların

...ve kuşlar da
kademle uçar.

heybedar.com

Künye

**İmtiyaz Sahibi ve
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü**
Mustafa Bugur

Genel Yayın Yönetmeni
Büğranur Koca

Yayın Danışmanı
Üya Zerya

Tasarım/Dizgi
Bilal Saka

Editor
Sümeyra Parmaksız

Şiir Editörü
İrfan Kurudirek
Ahmet Adanur

Sosyal Medya Editörü
İsmail Bulut
Büğranur Yavuzer
Süheyla Sarac
Fezva Kınık

Yayın Koordinatörü
Sümeyye Nevra Yıldız

Yazı İşleri
Zeynep Yaşar

Düzeni
İrem Yurtman

Dağıtım Sorumlusu
Hasan Çiğir
Melek Rada

Heybedar
Emine Baş
Ahmet Culum
Bil Ayşe Kapan
Merve Albayrak

Kapak
Ön Kapak: @meri.mryem
Arka Kapak: @cengizhankonus

Kapak Uygulama
Bilal Saka

İletişim
heybedarergisi@gmail.com

Sosyal Medya
Twitter: @heybedar
Instagram: @heybedar

Yayın Türü
Yerel, Sörel Yayın
Ekim-Kasım 2017

Yönelim Yeri
Alacakapı Mahallesi Sançipek sok.No:5
Battalgazi /Malatya

Baskı
Martı Ofset
2. Matbaacılar Sitesi, Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi No :
129-130-131
Topkapı, İstanbul.

*Her hakkı mahfuzdur.

Eser alımı ve tüm sorularınız
için web sitemizi
ziyaret edebilirsiniz.

Abonelik

Eski sayılar

Ayraç

38

Mehmet Doğu Kaya

25

Ömer Yahya

48

Burak Aktürk

18

Gökçe
Nur Sade

34

Ayşenur Karasu

Heybedar,
mesafeleri
sırtında taşıyanların
dergisidir.

29
Salih Çetin

28
Alıcan Cengiz

27
Bilal Saka

15
Numan Çakar

14
Faruk Sankavak

50
Emine Bey

43
Dünya Bayatlı

9
Ahmet Adanur

16
Ebiha Abak

32
Ahmet Burak Koroğlu

20
Ömer Yücedal

36
Mehmet Akman

10
Sedef Erik

40
Ömer Faruk Çetin

31
Mehmet Baştopçu

19
Uğur Akkaş

6
Kaan Murat Yanık

Heybedar

8
Merve Küçüköner

42
Hatice Kübra İpek

45
Emre Aydın

32
İrem Yurtman

44
Ah Apolya

38
Esad Candar

46
Melek Rada

23
Nilüfer Bülbül

5
İrfan Kurudirek

12
Furkan Ann

49
Kevser Kılıç

69

Ah, şimdi sen yoksun ve günbatımı
Yayıyor yolun göğsüne gölgesini
Yavaş yavaş üzüntünün karanlık tanrısı
Bakışımın mabedine ayak koyuyor
Her duvarın üzerine yazıyor
Bütün kara kara ayetlerini

Yolculuk-Füruğ Ferruhzad

69

GÜN

İrfan Kurudirek

orada akşam olsa da uyusam,
buralarda değmiyor gözün gökyüzüne
-görüyorum.

gün, ışısa oralarda da uyansam,
buralarda yağmur bile çok başka,
gözünün değmediği her şey ağlıyor
-görmüyorsun.

KEBELEK

Kaan Murat Yanık

Hücreleri kesen dar uzun koridorun başında başladı, ayak sesleri...

Dört ya da altı ayağın birbirlerinden farklı ritimlerle bana doğru savruluşunu duydum. Git-gide yaklaşıyorlardı, daha altı gün vardı, koskoca altı gün...

İki gündür uyumuyordum ve karar vermiştim, dalacağım ebedi uykuya inat sekiz gün boyunca gözlerimi kırpmayacaktım. Şişenin dibinde kalan en güzel damlayı izler gibi izleyecektim hayatı, bu rutubetli kan kokan duvarlara rağmen.

Önce şakaklarına düşen her akı, ölüme yolcu ettiği bir mahkumun kefenine benzeten tıknaz, ön dişleri olmayan gardiyanı gördüm; hemen arkasında daha evvel hiç görmediğim kırış buruş kahverengi elbisesinin içinde eriyen, saçları kafa derisine yapışmış bir adam ve onun yanında mahkumlara kan kusturan bir diğer gardiyanı. O an aklımı bir umut kuşattı.

Ya affedildiysem dedim, içimin en ücra köşesinden... Çocuklar gibi gülmek istedim; karşımda duran üç adamın yüzlerine bakıp gülemedim. Kekeleye kekeleye "Hoşgeldiniz" dedim, utan-dım. Birbirlerine baktılar, her zaman mahkumlara sahip çıkan, bu yüzden de hapishane idaresiyle sürekli arası açılan gardiyan yaklaştı yanıma. Gözlerine baktım, içtiği sigaraların hepsini gözlerinde söndürmüştü sanki, böylesine gri renk hiç görmemiştim, ya da yaşlı birinin gözlerine hiç bakmamıştım böyle çırpınırcasına. Onun ağzından gelecekti iyi haber, biliyordum. Olmayan ön dişlerini gördüğüm vakit bir şeylerin yolunda gittiğini, belki de affedildiğimi anlayacaktım. Derin bir nefes çekti, arkasında kalanlara eliyle biraz geriye gitmelerini işaret etti.

-Oğlum, seni ne çok severim bilirsin. Ama kader be oğlum, naparsın. Dua et, dua et, farzet ki ebedi bir uykudur uyuyacağın.

Bağırđım, hücremin küçük penceresinin ardındaki elektrik tellerine konan kuşların kanat çırpışlarından anladım nasıl bağırđığımı. Oysa altı gün sonra öleceğimi bildiğim halde, bağırđım.

-Neden şimdi?

-Bir karar çıkarmışlar oğlum. İnfaz edilecek mahkumların, infaz tarihlerini yarına almışlar. Dua et. Kim ölümsüz ki bu hayatta?

Bir sigara istedim. Arkasında duran takım elbise adamın iğneleyici bakışlarına aldırmadan yamalı cebinden bir sigara çıkarıp verdi.

Dudaklarım titreye titreye bir iki nefes çektim, dünyanın türlü türlü dertleri de dahildi bu nefeslere. O kısacık anda düşündüm, niye bilmiyorum. Ölecek olan birisi mademki artık bu dünyada olmayacaktı bari dünyanın dertlerini de alıp götürsün yanında dedim.

Baktım gardiyanın o gri gözleri buğulanmış. Ağladım kesik kesik, gardiyanın kolonya kokan ellerinde.

Arkada alaycı bir gülümsemeye bizi izleyen kravatlı adam yaklaştı yanımıza. Bir kalem tutuşturdu avucuma, 'İmzala' dedi. İdam fermanını imzalamak nedir bilir misiniz? Kendi ölümünü resmileştirmek..

-Sanki imzalamasam öldürmeyecek misiniz ?

- Uzatma, daha on yedi hücreye daha gideceğiz.

İmzaladım, hücremin paslı demir kapısının sesini dinledim kapıyı kapattıklarında. Korkum bir nebze de olsa geçti. Daha bir saat evveline kadar altı günlük ömrüm vardı, kendimi avutup tırtıllara benzetmişim, beş gün sonra kelebek olup uçacaktım güya..

Meğer yarın kanatlanmak varmış kaderde. Çaresizliğin de demir parmaklıkları olduğunu o an bir kez daha öğrenmiş oldum. Hapis içinde hapis...

Eğik büğük, boyası çatlamış karyolamın üstüne koydum ayaklarımı. Bu sonsuz esaretin tam ortasına oyulmuş dar pencereden sahili izledim. Denizin dalgaları kıyıya vurdukça çilli istiridyeler morarıyordu, önümde uzanan elektrik tellerinde kuşlar oynaşyordu. Kıslandı hepsini, çok kıslandı. Kime güceneceğimi bilemedim. Sabaha kadar izledim dünyayı.

Karyolamın ayakları dibinde uyuyakalmışım, düşümde camdan kelebekler gördüm.

Kapının gıcirtısıyla irkilip kendime geldim. Ne kadar tutmaya çalışsam da içimdeki uçurumdan düştü, cesaretim. Dayanamadım, ağladım yine.

Bir imam ve ardında iki gardiyan girdi içeriye.

'Dua et oğlum' dedi, imam kısık sesle.

Dua ettim...

Varmak için değil, gitmek için kalktı ayağa.

Son bir kez pencereye baktım, pervazında kelebekler uçuşuyordu.

AKAY

Merve Küçüköner

Genç ressam yeni aldığı beyaz, inceden pütürlü keteni masasının üzerine serdi. Çekmecesini açtı; masanın üstüne renk renk fırçalar, çeşit çeşit boyalar sıraladı. Alnına düşen saçlarını eliyle dağıtıp ilk fırçayı kırmızıya batırdı.

Keten; sessizce izlemekteydi. İnsan eli değmiş teni, şair ruhu değmiş ruhu ile beklemekteydi. Ressam; ruhuna karışan tınıyı renklerin istilasını acıtacaktı, biliyordu. Nitekim ne ressam duydu keteni ne keten engelleyebildi bedenine değen fırça telini.

Resim ilerledi, ressamın içindeki şair dile geldi. Bak dedi ketene, bu çizdiğim deniz senin kalbindir, bulandırma; sana bir gece armağan ediyorum en derin acılarını onda sakla. Sen sen ol bu karanlık gök ile denizini karşılaştırma. Acını kalbine bulaştırma.

Keten dinlemedi şairi, başını çevirdi. Bana senden bir iz bırak, böyle yalnız bırakma dedi. Şair, taşıdığın iz omzunda yük boynunda leke olur, renklerini değmeyecek sulara bırakma dedi. Keten; şairi bıraktı, ressamın bileğine sarıldı.

‘Bir iz bırak, küçücük bir iz sadece...’

Fırça ketenin aslına, beyaza bulandı, karanlık göğün ortasından denizin kalbine akseden bir dolunayı resmin ortasına bıraktı. Acının aksettiği kalbin adı artık Akay’dı.

AHMET ADANUR

İHTİLAL MELODİSİ

Bizim mahallede senin gülüşüne ihtilal derlerdi
Sen gülerdin ben ilk kurşunu sıkmak için
Elimde ve yüreğimde güç bulurdum
Sen gülerdin
Bütün yaralarım ile tamamlanmamış intiharlarım ile
Gülüşünü işlerdim
Mezar taşıma
Bu ölümün bana ait olmadığını bile bile
Teslim olurdu adının geçmediği bir ölüme
Doğumhanenin kapısında bekleyen baba telaşıyla
beklerdim
Ekmek almaya çıkışını
Arka sokağın yaralı kaldırımlarını siper ederek
Saçlarının gölgesine mevzilenirdim
Gülüşünü görmek için yatardım pusuya
Her an ihtilal başlatman ihtimaliyle tetikteydim
Bizim mahallede ihtilal derlerdi çok eskiden
Şimdi ihtimallere karıştın birden

AKLIMIN ALMADIKLARI

Aklım almıyor
Bazı şiirler nasıl tutuşup yanmıyor.

*

Kelimelerim.
Denizden vazgeçip karaya oturmuş gemi.
Kelimelerim oturmuş boğazımın kıyısına
Sesim soluğum nasıl kesilmiyor
Aklım almıyor.

*

Aklım almıyor
Ben
Hüzünlerini koyacak bir yer bulamayan.
Gözyaşlarını bile yerinde tutamayan ben.
Seni nasıl da saklıyorum
Kalbimin sağ karıncığında.
Elim ayağıma karışmıyor, nasıl olup da, hayret
Yüzüm ellerine dökülmüyor
Konuşurken karşında.

*

Aklım almıyor
İnsan nasıl olup da ölmüyor
Ölümü şiddetle arzuladığı anlarda.
Yapayalnız geçirilen bir gecenin sonunda,
Sanki gece ömründen hiç çalmamış gibi
Sanki karanlık gözlerinden hiç akmamış gibi
Nasıl da sabah kalkıp elini yüzünü yıkıyor
Ve önünden geçenlere gülümseyebiliyor.

*

Aklım almıyor
Ben
İkinciüzerileri, kurulan hayallerim gibi
Ayaküstü kalmışken.
Vaktinden önce gelen bir otobüsle dağılmış.
Ne bir yere sığmış ne bir yerden taşmış
Ve enerjim diğerlerinin hırslarına harcanmış
Tüm iş çıkışlarım gibi
Geçip giderken ömrüm
Aklım almıyor nasıl,
Hevesim kursağında kuruyup da kalmıyor.

Aklım almıyor
Yaşamak bir uyum meselesiyken esasen
Ve ben
Uyumsuzlukların fermanını yazmış
Müthiş çalkantılarımla
Oyunbozanlık ederken herkesin ortasında,
Neden kimse beni yaşamdan diskalifiye etmiyor?

*

Aklım almıyor
Ben
Başlamış bulunduğu bir şiiri
Nasıl bitireceğini bilemeyen.
Her başlangıcı sonuna yabancı.
Ve kendi
En çok da kendine yabancı.
Kendimle kendim arası upuzun bir yol.
Bu yol nasıl olup da git git bitmiyor,
Aklım almıyor.
Kalbimin içi, bir cehennem prototipi
Nasıl olup da alevler dışarı taşmıyor,
Aklım almıyor.

*

Sedef Erik

Mayıs, 17, İstanbul

Güneşe ve güne gebe bulutlar sancılar içinde ve sabırsızca yeryüzünü gözyaşlarının rahmetine boğmak istiyor bugün.

Bugün umutlar ağırlı ve karanlık bir gecenin bağrından kopup geliyor. Ufukta görünen parıltılar nemli gözler eşliğinde dolduruyor odayı. Ali, derin bir iç çekip yeni güne niyet ediyor.

Aslında yeni güne değil, yeniden umut etmeye niyet ediyor.

Oturduğu meşe iskemlenin örtüsü eskimiş.

Bardağında yarım kalan çayı biraz kırgın.

İki gündür sulamayı ihmal ettiği küpe çiçeği, saksının içinde boynunu bükmüş.

Tahta menteşeli penceresi yarı açık. Bedeninden önce ruhuna işleyen esinti, usulca sararmış perdele-ri havalandırıyor.

Genzini yakan yosun kokusunu ciğerleri saygıyla selamlıyor.

Güneşin nazlı bir gelin gibi süzüldüğü, kendini bir gösterip bir kaybolduğu şu zamanlarda, cıvıltıları yükseliyor kuşların.

Yeryüzü kimine göre kısa ama Ali için uzun olan bir gecenin ardından yeniden uyanıyor.

Bu eski evde ve bu eski zamanda, her daim en sevdiği yer olan terasa çıkıyor Ali. "Karadeniz'in dalgaları" diye geçiriyor içinden. Kim bilir kaç geceden daha karanlıktır, diye düşünüyor.

Elinde birkaç mektup.

Bir fotoğraf.

Tüm hayatını sığdırdığı tek bir zarf.

Tüm hayatını kaplayan bir Süheyla...

Süheyla, diyor sessizce.

Süheyla, benim ömrüm...

Ağırlı bir yumru oturuyor boğazına. İçinin yangını söndürmek isteyen gözyaşları bir bir süzülüyor çeyrek asırlık taze çehresinden.

Yüreğindeki yüke dayanamayan cılız bacakları, bulunduğu yere çöküyor. Bir süre hareketsiz öylece kalakalıyor. Ardından bir hışımla ucuz tütün ile dolduruyor ciğerlerini.

Cevabını yazıp da gönderemediği son mektup aklına gelince, içi acıyor. Aslında yüreğini ağrıtan, içini acıtan şey, gönderemediği mektubu değil, belki de artık gönderecek bir Süheyla'sı olmamasıydı.

Ali, Süheylasız bir hayatın nasıl olacağını tahayyül dahi edemiyor.

Gözünü açtığı günden beri her daim yanında bellediği Süheyla'nın artık olmayışını kabullenemiyor.

Ömrüm dediği Süheyla'nın ömrünün tükendiğine inandıramıyor kendini. Bu okunan duaları, ağlayışları, feryatları hiçbirini ama hiçbirini gerçek olarak düşünmüyor.

Daha üç gün önce yaylada uzaktan uzağa izlediği Süheyla'nın bugün o yaylanın toprakları altına koyulacağına aklı ermiyor, yüreği dayanamıyor Süheylasız geçen iki güne.

SÜHEYLA

İrem Yurtman

Süheylasız geçecek, devrilip gidecek günleri yaşamak istemiyor Ali.

Harf harf ezberlediği mektuplara takılıyor gözü. En son gelen menekşe pullu mektupta; "Gönlü güzele denk gelesin, derdi nenem. Ömrümde seninkinden güzel gönül bellemedim Ali'm." diye yazmıştı Süheyla.

Derin bir nefes çekip "Senin olmadığın gönül nasıl güzel olsun be Süheyla'm" deyiverdi. Sessizlik ve fısıltı arasında döküldü bu sözcükler Ali'nin dilinden.

Bu fısıltı yirmi beş yaşındaki Ali'nin Süheyla'ya son seslenişiydi. Gözyaşlarını sildi. Kamburunu dikleştirdi, son bir kez baktı Karadeniz'in öfkeli dalgalarına. Ve kapattı gözlerini...

Son kez aralandı çatlamış dudakları: "Süheyla dedi, Süheyla benim ömrüm..."

Ve bir daha hiçbir kelam dökülmedi o çatlak dudaklardan.

Bağrını bir toprak belleyerek, sabırla gönül bahçesinde büyüttüğü nice umutları ile birlikte bir beden daha hapsolüvermişti Karadeniz'in ölümden daha soğuk olan dalgalarına.

Modern Zamanlar

Furkan Arın

Dergimiz Heybedar'ın heybesinde hatıra biriktirmeye bu sayıda da devam ediyoruz. Nasipse film tahlilleri de yapacağız artık. Bu noktada sizlerle ilk film tahlilimi paylaşmaya başlıyorum. Evvela belirtmem gerekiyor ki film tahlili aslına bakarsanız bir dergi yazısı olmaktan ziyade belki bir akademik çalışmayı bile gerektirebilir. Tabi burada seçilen filmlerin muhtevası da göz önünde tutulunca bu kanaate vardığımı beyan etmeliyim. Neyse. Seçmiş ve izlemiş olduğum 'Modern Zamanlar' filmi beni böyle düşünmeye sevk etti. Dergi yazısı olması hasebiyle kısa tuttuğum, bir noktada özetin de özeti formunda olan bu yazımda derinlemesine bir analizden ziyade film üzerine tuttuğum kısa kısa notları sizlerle paylaşmanın kaygısını güdüyorum.

1930'lu yılların ekonomik buhranını duymuşsunuzdur. Sanayi İnkılâbı'nın yarattığı sosyolojik değişimler, farklılaşan eko-politik, emek-sermaye döngüsünün yeni sürece adaptasyonu, çarpık kentleşme, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, mekanikleşen insan ruhları, oryantalizm, işçi sınıfının oluşumu, sendikal faaliyetlerin başlaması ve tüm bu olguların tazeliğini koruduğu yıllarda Charlie Chaplin gördüğü manzaraları kendi perspektifinden ele almış ve 'Modern Times' (Modern Zamanlar) adlı film ile yansıtmıştır. 1936 yılında çekilen filmde Chaplin tabii ki başrolde.

Film, koyun sürülerinin geçişi ile başlıyor ve bu sahne silinerek mesaiye yetişmeye çalışan insan 'sürülerinin' geçişi ile devam ediyor. Durun bir dakika! Chaplin işe yetişmeye çalışan insanlara ne demek istedi yani? Koyun! Peki neden? Bunu sizin tefekkürünüze bırakıyorum. Bu arada aklıma 'Çalışmak abartılmış bir erdemdir' diyen Bertrand Russell geliyor. (Böyle bir makalesi de olacaktı okumanızı tavsiye ederim.)

Filmin konusu ise bir fabrikada başlıyor. Bu fabrikada Chaplin'in canlandırdığı (aslında bu kelimeyi sevmiyorum) işçi Şarlo vardır. Önündeki hareketli, akan bant üzerindeki metal vidaları seri şekilde birini bile kaçırmadan sıkmaya çalışan Şarlo hızını alamaz ve 'modern' makinelerin çarkları arasında ezilme tehlikesi atlatır. Neyse ki Şarlo kendini bu çarklardan bir şekilde kurtarır.

Bu esnada sürekli işçilerini gözetleyen patron ise yeni bir 'icat' peşindedir. Yemek yemek için verilen öğle paydosunu işçiye çok gören bu "Zalım Patron" yemek yedirme makinesi satın alır fabrikaya. Yemek yedirme makinesi, işçilerin çok kısa sürede yemeklerini bitirmesini ve işlerinin başına dönmesini sağlamak için tasarlanmıştır. İşçi, sabit şekilde durur ve makine işçinin ağzına yemeği götürür, tabii burada işçi de ağzını uzatmak suretiyle yemeği bitirecektir. Bu makine işçinin ağzını bile silmektedir. Çok kısa sürede işçi kolunu bile kaldırmadan, yemek yeme zahmetine katlanmadan (!) karnını doyurup varlık gayesi olan çalışmaya (!) dönmektedir. Ama tabii makinenin de bir hızı vardır ve öyle işçinin keyfini bekleyemez. "Hadi ama çabuk uzat ağzını ey modern köle!" diyor sanki bu makine. Burada İsmet Özel'in şu sözü aklıma geldi "İnsan eşref-i mahlûktur. İnsanın şerefi diğer mahlûkattan farklı olarak yiyeceğini ağzına getirmesinden gelir. Çünkü diğer mahlûkatlar ağzını yiyeceğe götürürler." Buraya da not düşünüyorum; 'bizim' medeniyetimizin insana bakışı ile 'onların' medeniyetinin insana bakışını bir düşünelim... Eminim ki Chaplin yaşasa iyi bir 'İsmetçi' olurdu. Bu mesele üzerine de size hayırlı tefekkürler diliyorum, devam ediyorum.

Bu söz konusu makine çeşitli aksaklıklara uğrar ve Şarlo deyim yerindeyse aklını oynatır. Şarlo çıldırır ve eline geçirdiği aletlerle fabrikayı birbirine katar, insanların burunlarını bile vida gibi sıkmaya çalışır. Ve Şarlo delirmiştir. O artık makine olmuştur! Bir şiir arası vereyim hemen Nazım Hikmet'ten:

trrrrum,

trrrrum

trak tiki tak

makinalaşmak istiyorum!

mutlak buna bir çare bulacağım

ve ben ancak bahtiyar olacağım

karnıma bir türbin oturtup

kuyruğuma çift uskuru taktığım gün

trrrrum,

trrrrum,

trak tiki tak

makinalaşmak istiyorum!

Böyle böyle delirtirler ve Amerika'nın Bakırköy'üne yollarlar Şarlo'yu. Akıl hastanesinde bir süre kalan Şarlo hastaneden çıkınca (işsiz de kalmıştır tabii) sokaklarda gezinmeye başlar. Eline bilinçsizce geçirdiği bir kızıl/kırmızı bayrakla dolaşırken birden işçi eylemlerinin arasında kalır. Şarlo farkında olmadan komünist olmuştur! En azından polis onun öyle olduğuna kanaat getirmiştir. Ve Şarlo'ya mahpus damarlarının yolu görünür. Şarlo hapiste yine bilinçsizce, aslında tuhaf şekilde bir isyanı da bastırır. Bu sahne bana nedense Kemal Sunal filmlerindeki absürtlükleri hatırlattı. Belki de Kemal Sunal da bu filmde etkilendi, bilinmez. Neyse rahmet olsun O'na.

'İçerden' çıkan Şarlo dışarıda aşk ile de tanışır. Şarlo, karnını doyurmak için hırsızlık yapan bir genç kız görür ve ona âşık olur. Tabii yine tesadüfler (!) vesile olur bu aşka. Bu tanışmada birbirlerine sıcak bakışlar da var ama o kısımlara girmiyorum.

Şarlo ve genç kız polisten kaçarak bir ağaç altında otururlar. Gönüllerince hayallere dalarlar. Hayal dedikse öyle büyük şeyler değil hani. Bir evleri, güzel yemekleri oldu mu bir de çalışıp eve para getirdiler mi oh ne âlâ... 'Hâlbuki aşk, başka ne olsundu hayatın mazereti' dedi bu çift lisan-ı hâlleri ile.

Filmin devamında ise Şarlo; sevdiğine 'bakabilmek' için sürekli iş arar bulur, işe girer kovulur vesaire..

*Devamı heybedar.com'da

YER ÜSTÜNDEN ALÇAK UÇUŞ

Görünmezden inerken bin bir ayet
Biz de bittik işte, bittik nihayet

Sürekli başımıza gelen faili meçhul cinayet
Nerde kaldı merhamet, nerde kaldı dirayet..

Bana olan sevgini düşün ve ona göre pay et
Cimri olursan eğer rabbim vermez hidayet

Şu kadar da olsa düşünürsen beni şayet
İnan ki etmem seni Allah'a şikayet

Senin sevgin bana fazlasıyla kifayet
Ama yine de ilgilenmem kalbin kaç vilayet

Hayata karşı her zaman umutluyum gayet
Sen bana yetmedin, ona yettiğin kadar yet.

Faruk Sarıkavak

TENEKEÇİ MEMED

Teneke sesleri geliyor
Duydunuz mu?

tık

tık

tık

Çolak Memed bulmuş yine bir yerden
Camiden önce son çıkışı atlayıp
Gelmiş evimin önüne
Kendini Tunçboyacıyan zannediyor

Ben de kendimi bir ara
Dario Moreo zannetmişim
Kiliseden önce son çıkıştan atlayıp
Kendi içimin önüne gelmişim

Neyse ne
Ha bu Çolak Memed
Bir ara kendini kendi zannetmişti
Çok dedim Memed kendin olamazsın diye
Git be deli
"Kaç diyar gezdim
Göremedim senin gibi
Kaç teneke çaldım
Bulamadım kafan gibi" dedi
Arada derdi Memed
Şiir derdi arada
Sahi Memed kaç yaşında öldürülmüştün?

Ebiha Abak

DÜNYA DERİN BEN SANA YÜZECEĞİM

Materyal bir toplumun çiftçi eyaletinden sesleniyorum sana.

Perçemine, parmaklarının arasındaki yıldızlardan sür; yıldızlanalım.

Parlak alnımızda bir mirasın cenazesini kaldıralım.

Kabiliyet kusursuzluğunda, aletten uzak, sana mürekkep hızı ile ulaşmayı temenni ediyorum. Zira böyle vakitlerde ses hızının dahi rakibi olabiliyor kalemim, biliyorum.

Ağaçların kesimine yol açan kâğıtlar beni yeşertiyor gecenin yakasında. Bu, bir cinayetin tesellisi. Tesellide gizlenen mağaranın krokisini çiziyorum. Kalın punto ile işaretliyorum tüm Ebu Bekir deliklerini.

Dosdoğru bir Asya doğuyor akciğerlerime. İçinde pek hazineler barındırdığı söyleniyor, bronşlarım acıdığına farkına varıyorum tüm cevherin. Bir zencefil, diyorum ve;

“Bir zencefil kokusunda seni aramak var ya...”

Bronşlarım açılıyor. Gittikçe bronştan ibaret oluyorum. Baştan ayağa bir cevher!

Saçlarının, dizine düşen telleri ile ilgilenme isteği doğuyor birden. Bir yüzük kutusunda parmağına sarılı yara bandını saklamak.

Detay değil, bunlar; parçadan bütüne bir insana ram olmak.

Maddeci bir makalenin Latin harflerinden sesleniyorum sana. Bir divanın Arap harfinde kırıyorum kaburga kemiğimi. Kalan boşluğundan fidanlar uzatıyor hazanını, Asya toprağının.

Sana, Mozart'ın saza uyarlanmış notaları ile uzanıyorum. Akordumda dileniyor bir özgürlük heykeli. Hatırımda kalıyor ve tüm mahkeme koridoru soğukluğun. Gel gör ki devam, bir Kafka etmiyor ne yazık ki!

Alüvyonlarımı didikliyordum. Şiir yazmak, kanını akıtmak değil(di). Kandan akan bir beşeriyet vardı ve şiir beşeri acıların kahkahası idi. Farkındalığın verdiği yetki ile konuşuyorsun sen ilk kez.

Bu, bir karga boğazından vapurla geçmek gibi...

Üzgünüm, pencereme konan bir kırlangıç değil, tasvir edemem seni tüm hürriyetimle.

**Rüzgâr ile gayri meşru bir temasa geçiyor zihnim.
O vakit anlıyorum, yüreğinin bir kervansaray olduğunu.
Ben hiç yorulmadım ki, bulayım yüreğini.**

Bir mahfil keyfi asılı gülüşünde. Bir gazete manşeti kirpiklerin. Mürekkebin kokusu taze ve diri henüz. Çok geç kırpmış olamazsın gözlerini.

Okuyorum, baksana muasır medeniyetler seviyesine yükseliyormuş ellerimiz.

Biliyordum...

Bir elin de sesi olabileceğini.

Zira bu medeniyetler ki tek başına mürekkebin hâkimiyetinde, mürekkep bir elin marifetinden.

Egemenliğin, kayıtsız şartsız sesimde olabildiği bir avludan sesleniyorum sana. Fayansında Bizans'ın ecel terleri.

Korkusuzluğundan bahsediyor senin.

Şöyle diyorum onlara;

“O, Asya'nın şövalyesi. Çoktan işgale büküştür boynunu...”

Değirmen taşları diziliyor dişlerinin arasına. Dilin kurumuş akarsu diye geçiriyor kitaplarda. Gülümseyince membarları afişe oluyor tüm cihanın.

-Susuyorsun ya, diline düşüyorsun el âlemin.-

İniyorum daha derine. Ciğerlerinde bir “Kenya Kahvesi”. Bu defa zenci bir fincanın dudak izinden sesleniyorum sana.

Ve diyorum ki;

Bu kadar içindeyim de, ah şu yüreği bulamama kederi olmasa...

Rüzgâr ile gayri meşru bir temasa geçiyor zihnim. O vakit anlıyorum, yüreğinin bir kervansaray olduğunu.

Ben hiç yorulmadım ki, bulayım yüreğini.

Kılcal damarlarımın ıslahı ile meşgul tüm fikirlerim. Yüksek doz radyasyon bağımlılığı kanısına varıyorlar benim için. Ve bir tanı, ancak bu kadar modern olabilirdi.

-Ah Avrupai düşünüş sistemim...-

Hayır, diyorum.

Bu yara bandını gömlek yakalarına yapıştıran birine çaldığım senfoni.

Modern toplumun, köylü geleneği kıvamında gülüyorum.

Senin, diyorlar ve:

“Derdin dünyanın ideolojisi!”

-Sanki dünyanın derdi ben değilmişim gibi.-

Fakat sen biliyorsun demek istediğimi

Sana seslenirken buğulanan Latin harflerimi çatlatır sesim. Homeros bile severken böyle Latince sevmedi!

Kapitalist bir metropol köpeğinin zihninden sesleniyorum nihayetinde sana. Eteğimin güpüründen anlıyorlar. Kesiyorlar bileklerimi.

Abdülaziz ölümü kadar tartışmaya şayan oluyor can verişim. Simli kalemle gözaltılarımı çizim!

Sana kabrin yılanları ile sesleneceğim, azabın haramileri ile çürüyecekken üstelik...

Derin devletin, en kulvarlı dar sahnesi benim! Dünyanın bin bir derdi arasında yine seni bulup, yine sana sesleneceğim.

İÇERİ/DIŞARI

Her zamanki doğa yürüyüşlerimden birine çıkmıştım. Aslında daha çıkmadan hissetmişim bu yürüyüşün diğerlerinden farklı olacağını. Issızlığın sesini duyana kadar yürüdüm. Tam gözlerimi kapatıp kendimi kaptırılmışım ki bir şeye çarptım. Gözlerimi açıp etrafa bakındım ama görünürde bir şey yoktu. Üzerinde durmayıp geçebildim, yanılmış olabileceğimi kabullenebilirdim, görünür gerçekliği tercih edebildim. Ta ki adımımı atmaya çalışana kadar. İşte o zaman, gerçekten bir şeye çarptığımı ve o şeyin tam önümde durduğunu anladım. Şeffaf olduğu için göremiyordum sadece. Şimdi bir yol ayırımdaydım; ya geri dönecektim ya da cismin etrafını turlayıp ne olduğunu anlamaya çalışacaktım. Tabii ki ikincisini seçtim. Sağıma doğru yirmi bir adım attım. Burada bir köşe belirdi. Köşeyi dönüp devam ettim. Otuz üç adım sonra bir köşe daha belirdi. Doksan derecelik açılardan tabanın dört kenarlı olduğunu anladım ama kare mi dikdörtgen mi olduğunu anlamam için bir kenar daha kat etmem gerekiyordu. Saydım yine adımlarımı; tam tamına otuz üç adımdı. Kare olmalı diye düşündüm ancak tüm kenarları dolaşmadan emin olmazdım; ya bir kenarı eksikse? Neyse fazla yormayayım sizi; dört kenarı da tamdı, dördü de otuz üç adımdı. Şimdi sıra yüksekliğini ölçmeye gelmişti, tırmanmaya başladım, otuz üç adım sonra tepeye ulaştım. Öyleyse bu bir küptü. Yani merak edip içine girinceye kadar öyle sanmıştım. Önce içine girebilmek için bir çatlak bulabilir miyim diye bütün yüzeyi dolaştım. Çatlak bulamayınca üzerinde zıplayıp kırmayı denedim. Kırılmadı, sağlam bir şeydi. Şeffaftı ama sanırım cam değildi. Bu arada görünürde hiçbir şey yoktu, dokunarak hissediyordum tüm bunları. Yorulmuşum, alnımda terler birikmişti. Bir tanesi damladı ve taban (ya da tavan her neyse, durduğun yere göre değişir bu) aşınmaya başladı. Demek ki suda eriyen bir şeydi. En kolay yapabildiğim şeylerden birini yapıp ağlamaya başladım. Doğru tahmin etmişim, ağladıkça delindi. İçeri bakındım ama bir şey görünmüyordu. Merakım iyice artmıştı, içine girmeye karar verdim ve sığabileceğim genişlikte bir yarık oluşana kadar ağladım. Amacıma ulaştığıma göre ağlamayı kesebilirdim artık. Yarığa yaklaştım, içeri doğru bağırdım belki sesim yankılanır diye ama yankılanmadı.

Ne yapmalıydım? İçeri girmek istiyordum ama korkuyordum da. Aklımda bir sürü soru vardı. Ya içeri girince bir daha geri çıkamazsam? İçeri girerken çözdüğüm gizleri dışarı çıkarken çözemezsem? Ya içerisi başka bir maddeyle kaplıysa

Gökçe Nur Sade

ve ağlamakla aşınmayacaksa? Ne içeriye görebilmişim ne de sesimin yankısını duyabilmişim. Nasıl bir yerdi içerisi? İnsan bir kere merak etmeyegörsün artık engellenemez bir biçimde merakının peşinden giderdi. Ben de bir insandım en nihayetinde. 'otuz üç adımlık bir mesafe, düşsen de canın acımaz' diyerek kendimi cesaretlendirdim ve içeri atladım. Ama o da ne? Düşüşüm bitmiyordu. Mütemediyen düşünüyordum. İşte o zaman anladım ki bu cismin bir yüzeyi eksik ve beni karşılayacak bir tabanı/tavanı yok. İşin ilginç tarafı düşünüyordum ama korkum geçmişti. 'Bu hızla bir yere çakılırsam ölürüm' diye değil de 'ineceksem şayet bu bir çakılma değil, ivmesi zamanla azalan bir konma olacak' diye düşünüyordum. Yolda bir şeyi daha fark etmişim: Küp sandığım bu cismin içine girmemişim aslında, içinde yaşadığım cisimden bir oyuk açarak dışarı çıkmıştım. Dışarı çıkabileceğim tek zayıf nokta burasıydı, onu da yürürken önümde bulmuştum.

YOZ BİR SAYFA ÜSTÜNDE HAYATLAR

Pencere,
kırık alıyordu güneşi. Duvarlar
geçmişin hoyratlığında, yıpranmış
sözcüklerle kaplı. Tekrar
ve tekrar söylenmiş, bir yürekte
diğer yüreğe saplanmış, oradan da
ötekisine, asırlar boyudur taşınan, acı
bir deniz tuzu kıvamında. Boyanmış
hep aynı iskelete, bağlanmış yeni umutlar
sonu hüsrana gecelerin, uçurumunda. Sen
ne kadar sökersen sök,
o beyaz sayfa
temiz olamayacak kadar çok uzakta,
geç kalmıştı bir kere,
bozulmuştu artık. Benliğinde
yitirmişti saltlığını, arının
ne hâl eylediği ki bilinmez. Öyledir ki
sadece dağlar değil, insanlar da
birbirine paralel uzanmış, uzaklıkta
çemkireduruyordu aşkını,
acısını, öfkesini
ve kibrini..

Gelişmek değil bu, dönüşmek,
dönüşmek aptallığın algoritmasında;
sönmek,
yitirmek mum ışığındaki
o basit dansını; yelkovanın
akreple olan, irtifâda korkunç
bir pamuk ipliğinde. Hâlbuki
olmamalıydı bu kadar boş, bu kadar
mânasız bir son. Yakışmıyordu
yaşamın, o
ince belli küfesine..

Böyle işte,
kulaklarıma yadsıyan
bu ses, bu çarpınış, bu
çarpıp da yıkan metaforları, gölgenin
yaranın üstüne üstüne, basarak
yürümesiydi karanlığa, boşluğa,
hiçliğe doğru; bir ışık yırtığında
tekrar var olabilmekti belki, keşfin
doruklarında o ilk, parçaların
sürtüşmesindeyken can bulutu,
patlayacak iken cisim
im damarında; ve ben,
benden kurtulabilirsem
belki..

Uğur Akkaş

HIRÇIN ÇOCUK | JOHN FANTE

Yitik Kuşak Amerikan yazarlarının İtalyan asıllı hırçın çocuğu John Fante'nin ilk romanı Los Angeles Yolu'nda yarattığı büyük kahramanı John Bandini onun bütün eserlerinde yaşamayı sürdürdü. Charles Bukowski'nin 'tanrısı' ilan ettiği yazarın birçok yapıtı filme alındı.

İtalyan asıllı Amerikalı yazar; hüzünlü ve ateşli Arturo Bandini'nin büyük yaratıcısı, Charles Bukowski'nin tanrısı ilan ettiği, nazik, insanla hayvan arasında fark gözetmeyen, kolayca ve yürekten hissederek üreten, yazan, ortaya kelimeler çıkaran yazan, okuyan, yaşayan, yaşatan...

Büyük başarılar ve başarısızlıklar, beyaz, hafif yalanlar ve had safhada suçluluk duygusu, sahiplenme, tam manasıyla teslimiyet, mizah açısı, hezeyanlar... Kısacası John Fante...

John Fante; 1909'da Amerika'da, Colorado'da üç çocuklu yoksul bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası Nicola Fante, İtalyan bir duvar işçisiydi. Annesi Mary Capolungo, İtalyan kökenli bir Amerikalı ve takıntılı bir dindardı.

Babasının iş hayatında bir türlü dikiş tutturamamasından dolayı iki kardeşi ve annesiyle beraber hayatları uzunca bir süre yoksullukla geçti. Koyu bir Katolik anneye sahip olan John, üniversite eğitimi için Colorado Üniversitesi'ne kaydını yaptırdı ama

eğitimi tamamlayamadı ve yirmi yaşında okuldan ayrıldı. Baba Fante kendi hayatıyla ilgili fakat aile bireylerini etkileyecek bir karar alacaktı. Ailesini terk ederek başka bir kadının peşinden gidecekti. Bu olaydan sonra John, Kaliforniya'ya bir balık fabrikasında çalışmak için gitti, kısa bir süre sonra hayatı sıkıntılar, sorunlar, depresyonlar üzerine kurulu annesini yanına aldırdı ve durumu toparlamaya başladı. Boş zamanlarında sürekli okuyan, hikayeler üreten, ortaya çıkaran bir insan olmuştu.

1932'de ilk kısa öyküsü The American Mercury'de yayımlandı. Daha sonra The Atlantic Monthly, Esquire, Harper's Bazaar gibi farklı dergilere de yazdı.

Fante'nin usta kalemle ortaya çıkardığı kahramanı Bandini. Fante ve Bandini, hep ortak kaderin tozlu, soğuk yollarında yalnız başlarına yürüyorlar, uzaktan selamlaşıyorlar ama yollarının birleşmediğinin farkındalar.

Hayatın zor taraflarını, yüklenilmesi ağır yüklerini birbirlerine yükleyerek yol almaya çalışıyorlar.

eğitimini tamamlayamadı ve yirmi yaşında okuldan ayrıldı. Baba Fante kendi hayatıyla ilgili fakat aile bireylerini etkileyecek bir karar alacaktı. Ailesini terk ederek başka bir kadının peşinden gidecekti. Bu olaydan sonra John, Kaliforniya'ya bir balık fabrikasında çalışmak için gitti, kısa bir süre sonra hayatı sıkıntılar, sorunlar, depresyonlar üzerine kurulu annesini yanına aldırđı ve durumu toparlamaya başladı. Boş zamanlarında sürekli okuyan, hikayeler üreten, ortaya çıkaran bir insan olmuştu.

1932'de ilk kısa yks The American Mercury'de yayımlandı. Daha sonra The Atlantic Montly, Esquire, Harper's Bazaar gibi farklı dergilere de yazdı.

Fante'nin usta kalemiyle ortaya çıkardığı kahramanı Bandini. Fante ve Bandini, hep ortak kaderin tozlu, soğuk yollarında yalnız başlarına yürüyorlar, uzaktan selamlaşıyorlar ama yollarının birleşmediğinin farkındalar.

Hayatın zor taraflarını, yüklenilmesi ağır yüklerini birbirlerine yükleyerek yol almaya çalışıyorlar.

TOZA SOR'dan

"Biltmore'un kapıcısının önünden geçiyordum ve ilk bakışta nefret etmiştim adamdan, sarı apoletlerinden, uzun boyundan ve kibrinden. şimdi de siyah bir araba yanaştı kaldırımına, arabadan bir adam indi. Adamın varsıl bir görünümü var; bir de kadın indi arabadan, harikulade, tilki krkl, kaldırımını yürüyüp otele bir şarkı gibi girdi ve ah, şunun tadına bir bakabilsem, diye geçirdim içimden, onunla bir gün ve bir gece geirebilsem. Yoluma devam ederken parfümü hala ıslak sabah havasında asılı kadını dşlyordum. Sonra uzun süre bir pipo dükkanının vitrinine takıldım, o vitrinin dışında her şey silindi dünyadan ve ben orda durup bütün pipoları içtim ve büyük bir yazar olduğumu hayal ettim, ağzımda tahta yapımı zarif İtalyan pipolarından biri, elimde baston var. Büyük siyah bir arabadan iniyorum ve o da yanımda, tilki krkl kadın, benimle olmaktan gurur duyuyor. Otele kaydımızı yaptırıp birer kokteyl içiyor, dans ediyoruz, derken birer kokteyl daha ve Sanskritçe birkaç dize okuyorum ve hayat çok güzel nk iki dakikada bir nefes kesici gzellihte kadınlardan biri gözlerini bana, büyük yazara diyor ve elindeki menüyü imzalamam için bir ısrar, bir ısrar ve tilki krkl kadın kıskanıyor."

”

seni hep seveceğim, öldükten sonra da...

“

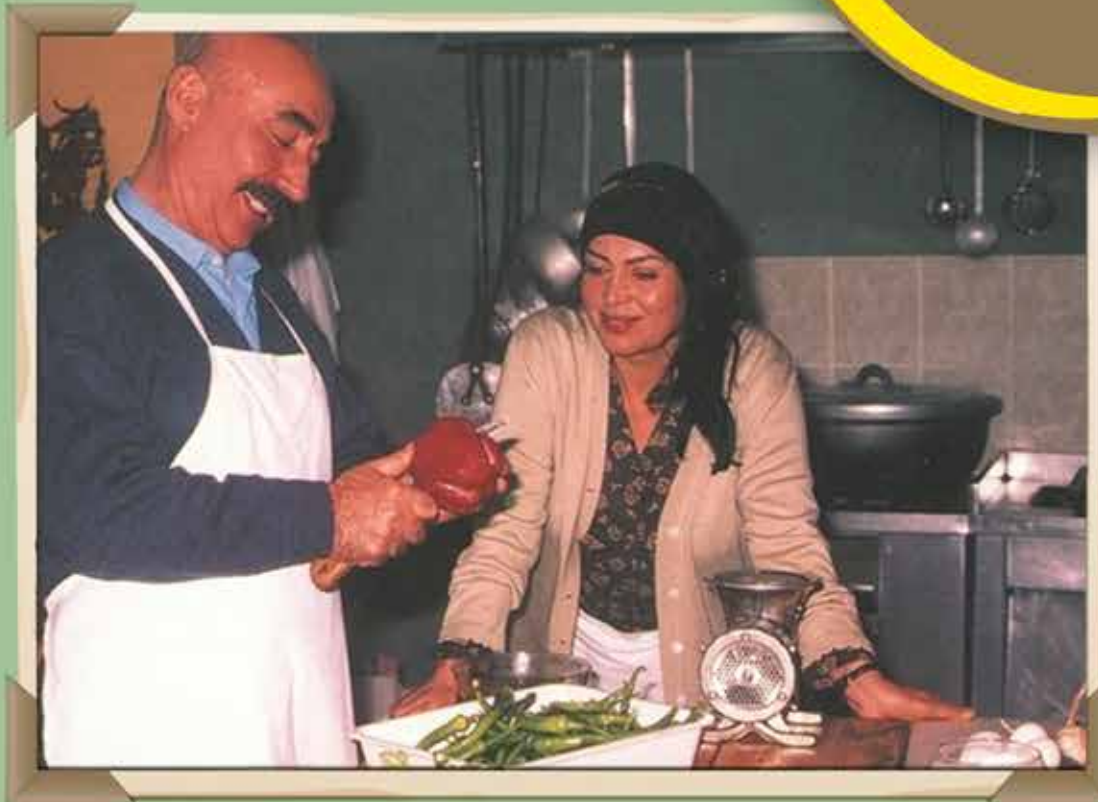

ikinci bahar

Hannım: seni hep seveceğim, ölünceye kadar
Ali Haydar: seni hep seveceğim, öldükten sonra da...

- + : Bu, ne diyirler anlayabildin mi?
- : İ, şey diyor Havva. N'olcak benim bu halim böyle, diyor.
- + : Yok yav, e ne varmış halinde? Sen asıl Adem'e kulak ver.
- : O ne diyor?
- + : Diyir ki, bak burda ben yanıdayım diyir, hiçbir şeyi derf etmene gerek yok diyir.

"Sana bakan dıştan şey der, dışın taştan; ama için..."

- : Ne diyor?

+ : Sana sevdalıyım, yüreğim yanıyır, içim tutuşıyır. Benimle, benimle evlenin m...

- : Evet, evet...

İSTE'AN'BUL

Bir yel gelir senin tarafından İstanbul.

Alır içime saklarım onu.

Eminönü'ndeki çarşı var içimde,

Sultan Ahmet Camii'ndeki kalabalık.

Ayasofya, her yüreğin harcı değildir
lakin her milletten insanı ağırlamak gerek demişti.

Senin kaç yüreğin vardı İstanbul?

Kaç yaşanmışlığa tanık olmuştun?

Vedat Oğuzcan kule dibindeydi
fakat hiç olmadığı kadar kendindeydi.

Hezarfen Ahmed Çelebi'den sonrası
olmamış ya Galata için,

Benim için de senden sonrası olmadı.

İçimde yıkamadığım surlar var İstanbul.

Sahi topları döktürmüşüm de
atılan her top delik deşik etmiş ikimizi.

Haliç'teki zincir bize çekilmedi mi nihayetinde?

Bölmediler mi bizi,

Bir yanımız o tarafa bir yanımız bu.

Sabretmekte de zorlandık,

Ağu kattık sularımıza.

Şimdi özünden taviz vermiş iki İstanbul'uz.

Nilüfer Bülbul

Gömleğimizin yakası öyle kirlenmiş ki, ters giyiyoruz sürekli. Bir tarafın kiri kuruyuncaya kadar tersine giyiyoruz, kiri kuruyan tarafın kirini paslı jiletlerle kazıyınca yeniden düz giyiyoruz. Kokumuzdan dolayı kul hakkına girmemek adına yaklaşmıyoruz birbirimize pek. İçecek kadar suyumuz veriliyor. Güneşse bu aralar içeri girmeye tenezzül etmiyor. Ne acı. İçini aydınlatan var ise aramızda, diline sürüyor teselli.

Bir delikanlı var. On sekiz yaşlarında var yok. O, gün sayıyor hep. Yirmi gün olmuş. Otuz ikinci güne çıkacağız diyor sürekli. Nerden biliyorsun diyoruz “şık-hım demiştir hocam” diyor. Her gece rüyasında şeyhimizi görür imiş. Yüreği temiz bir çocuk, olur olur, diyoruz. Fakat sizlere bir şeyi hatırlatmak istiyorum: Acıyı beden çekiyor ama umuttan elini çeken ise ruh. Şeyhimize inanmak istiyoruz. Tabi eğer o rüyadaki şeyhimiz ise. Çocuk öyle diyor, olur olur, diyoruz.

Gazetede resminiz çıkmış hayırlı olsun sakalsızlar diyor asker. Bu şekilde gülmese hoş bir yüzü var aslında. Desin, o kesti hayli olsa sakalımızı.

Derilerimizden sökercesine bir jiletle (buradaki ‘bir’ sayı) onlarca kişiyi tıraş ettiler. Gazeteyi ortamıza atıyor alaycı bir şekilde. Tahammül etmiyoruz; teyemmüm alıyoruz susuzluktan kimi zaman ama tahammül etmiyoruz, sabredene tahammül ne gerek. Sabır bizi ne gurura itiyor ne de arsızlığa. Bizi affa çekiyor ve biz bunu kabul ediyoruz. Allah’ım diyoruz, Allah’ım sen bu kardeşimize hidayet ver. Bilseydi yapar mıydı?

Asker gidince çocuk alıyor eline gazeteyi. Hocam diyor sen de çıkmışsın gazetede. Siyah bir resim, resimde gözleri çukurlaşmış, esmer, uzun boylu, şalvarlı, zayıf, saç-sakalı olmayan biri var. Bu diyorum, parmağım titriyor fotoğrafı gösterirken, ben miyim? Duygularımızı bastıramayacak kadar dolu içimiz. Kağıda yazmaya zaman kalmayacak kadar hızlı dökülüyor dilimizden şiirler.

Evet hocam diyemiyorlar, ağlıyor çocuk, bir adam var Tarsuslu, babayiğit bir adam. Adları unutuyorum bu aralar. Burnunu çekiyor gözlerini göremiyorum. Pencereden gelen ışığa sığınmışım silüetlerle

konusuyorum.

'Ne yazıyor' diyorum sesim titrek. Tesellileri bendim, güçlü duruşumun altında gölgeleniyorlardı. Benim sesim titredi, ilk defa... Hocam diyor başlık şu: 'Ayin yaparken yakalandılar.' Tamam diyorum, lüzumu yok. Başlığı içeriğin kusması olmuş. Tiksindiğimiz başlıktan içeriğe girmeyeceğiz diyorum.

Otuz ikinci gün...

Günlerdir özlediğimiz güneşten yüz çeviriyor göz kapaklarımız. Açamıyoruz, direnişte. Belli ki şimdiye kadar güneşin odaya ziyaret etmeyeşine küskün.

Ayrılık vakti. Çocuk sarılıyor bana. Fazla kelime etmiyorlar. Çünkü heybetimize düşman köpekler askerlerin elinde tehdit olarak salyalarını saçıyorlar üzerimize. Köpektir diyorum, akli olsa yapar mıydı? Ekliyorum sonra dayanamıyorum; "Salya kimden geldiyse vahşi odur." Komutan kaşlarını çatıyor. Bu onu daha da vahşileştiriyor.

Heybetli duruşumun zarif takısı, Elif... Yılların üzerinden alamadığı utangaçlığı avuçlarıma gözlerinden incileriyle dökülüyor; hoş geldin, namazını kıldın mı?

Sana ne yaptılar diyemezsin, bilirim. Ey yüreğimin arşa ulaşan çılgınyken, otuz iki gün feryadı oldun diyemezsin bilirim. Sen gözyaşlarını dökerken avuçlarıma, namazını kıldın mı dersin. Bilirsin ki anlarım.

Yatsı vakti girmek üzere. Bir bardak çayımı dünyaya bıraktığım eserlerin bakışları arasında içiyorum. Size içimin döküntülerini toplarsam biraz; kızlarım omuzlarından inmedikleri babalarını tanımakta güçlük çekiyorlar, kimisi ağlayarak bakıyor kimisi tanımayarak. Oğullarım deli bir kurşun gibi namlunun ucunda. Gözlerinden öpüyorum. Öpmek; nefreti yürekten sıyrmanın alternatif tıp'ıdır. Nefret bizi yabanileştirir diyorum. Ses etmiyorlar.

Elif su diyor. Elifim su diyor.

Namaz yaklaşmış. İbrik elinde bekliyor tahta çardakta. Geçen de gitmiştin yatsıya, diyor. Ondan bu yana otuz iki gün geçti, diyor. Cemaatle namaz kılmaya ne denir biliyor musun, diyorum. Dudakları gamze doğuruyor -ben bunun hatırı için dahi severim seni kadın- diyorum içimden.

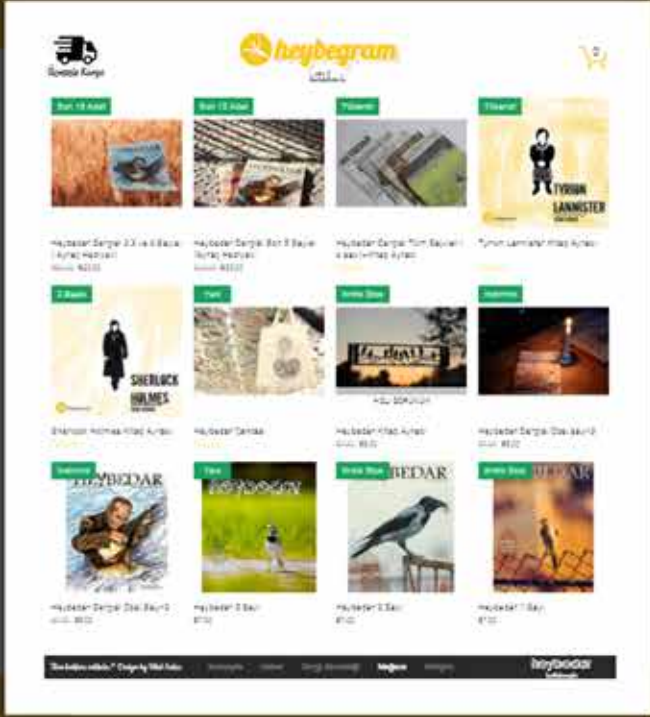
"Ayin" diyor.

Yüzümü siliyorum havlu ile. Benim onun gibi gamzem yok. Olsaydı ben de öyle gülerek cevap verirdim. Siliyorum elimle kafamda yazdığım şiirlerin tebeşirini.

Evet, diyorum. Gamzesiz ve sakalsız yanaklarım büyüyor.

Küçük, buğulu gözlerimin sisini alıyor uğurlayışı. Yeni çıktım hapisten, ezan okunuyor, "ayın"e gidiyorum.

Tüm sayılarımız için
heybeogram.com

Şimdi Satın Al

Siparişinizi Oluşturun

Ödemeyi Tamamlayın

*Ödeme için gerekli linkler 24 saat içinde tarafınıza ulaşılır.

Ücretsiz Kargo

Kargonuz hazırlanır.

*Kargonuz size belirlenen süre içerisinde kargoya teslim edilir.

okumak,
iç organlarınızın
tozunu alır.

TENEŞİR

Bilal Saka

*hayal mavisi bir hanım için

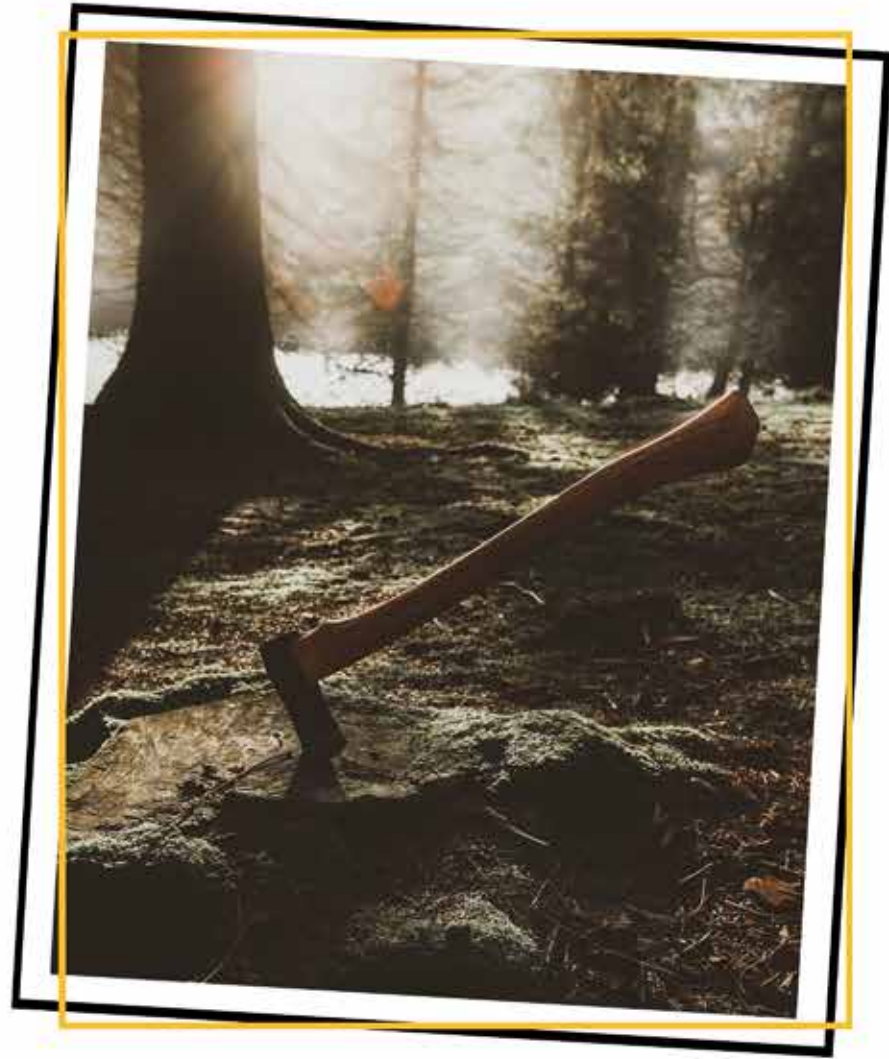
sessizlik, ayak bileğinden yakalıyor maviyi
sonrası yok
sonrası, uçsuz bucaksız marmara
belli ki bir şiirin ilk cümlelerindeyiz
içimde karşı koyamadığım bir sıkıntı
göz göze geliyoruz
birkaç saniye nefes alıyorum
sessizlik,
dudaklarında bir mahkeme kuruluyor,
inkâr edecek oluyorum tüm suçlamaları.
sonrası yok, sonrası infaz.
sokakları, uçurumlara aşık bir şehirdeyim.
sen bilmezsin, burada kuşlar gökyüzünden bihâber kanat çırpıyor.
korkuyorum,
uzaktayım olur da bir gün...
neyse
sonra her duvarda gözlerin ,
utanıyorum, geçmişimde sakladığım ütüsüz yalanlardan.
bağırıyorum, git kalbim!
gövdemi bırak,
ona git, ona sarıl!
bir soru işareti,
kancası gırtlığıma takılmış.
kusuyorum, sonrası kan.
sonrası yok, sonrası yalan.

Dut

Ağacından

Sandalıye

Alican Cengiz

6 Teşrinevvel 1338 [6 Ekim 1922], tanıştığımız tarih. Ne sıcak ne soğuk baharın en güzel günü, o gün de Ali Rıza'nın doğum günüydü. Bu pencerenin önünde yılları eskittik. İki elini arkasında bağlar, etrafa şöyle bir baktıktan sonra, soğuklar da geldi deyip, tüm gün hatta bazen tüm hafta hazırlık yapardı. Tabi zamanına göre bu değişirdi. Sonra tüm mevsimi ağır ağır izlerdik.

Rüstem abiyle gelenekselleşen rakı sohbetlerinden birinde anlatmaya başladı. Savaştan kaçıp buraya gelmişler. Gelirken anasının karnındaymış, burada doğmuş. Geldiklerinde babası tüm parasını manav dükkanına yatırmış. Taşınalı daha altı ay olmadan mahalleden biri olmuşlar ailecek. Babası dürüst, çalışkan bir adammış, anası da bir o kadar hanım, kibar. Tam her şey yoluna girdi derken, annesi hastalanmış. Savaştan kaçarken yolda ciğerlerini üşütmüş. Yatağından çıkamaz olmuş Nimet Hanım; Salih Efendi ise oğlunun hem annesi hem babası olmuş, evin tüm işlerini görürmüş. Bir an olsun yalnız bırakmazmış ne karısını ne de oğlu Ali'yi. Haliyle dükkan boş kalmış. Tabi hastaneydi, ilaçtı derken Salih Efendi iyice sıkışmış, çareyi dükkanı satmakta bulmuş. Ali Rıza iki yaşına basmadan kaybetmiş annesi Nimet Hanım'ı. Salih Efendi ne elemi yaşamaya ne de isyan etmeye fırsat bulmuş. Sarılmış dört kolla oğluna. Karısının emaneti, canının parçası.

Meyve pazarında hamallık yapmaya başlamış. Ali'yi sabahtan komşusu Şükran Hanım'a bırakır işi biter bitmez gelir almırmış. Bazı günler akşamı bulur, bazı günler erkenden gelirmiş. Şükran Hanım'ında Ali'ye akran kızı varmış, onunla arkadaşlık eder oynarlarmış. Bir gün olsun 'öf demeden Ali'ye bakmış. Anlayacağına almış Ali annesizliğe, belki de bu eksikliğini Şükran Hanım'da bulmuş. Sağ olsun Salih Efendi de pek aratmamış. Derken Ali okul çağına gelmiş. Babasıyla çarşıya çıkıp okul malzemelerini eksiksiz almışlar. Kara önlük, beyaz yaka, pamuk pantolon, çorap, ayakkabı... Salih Efendi pazarda bir toptancıdan duymuş ilk kez yaş günü partisini. Toptancı da kızının gittiği Fransız Kolejindeki arkadaşlarından görmüş. Buralarda pek adet değildir. Ali'min neyi eksik deyip bir hediye almış bir de pastaneden kek yaptırmış. Akşam Ali'nin arkadaşları, komşular toplanıp hem doğum gününü hem de çocukların yarın başlayacak ilk okul günlerini tebrik etmişler. Ali, sabah erkenden uyanmış. Giymiş önlüğünü, ayakkabısını koşmuş babasını uyandırmaya. Fakat nafile, ne kadar bağırsa da, çekip çekiştirse de uyanmamış Salih Efendi. Ali korkuyla Şükran teyzesine koşmuş. Şükran Hanım kızının yanına bırakmış Ali'yi, hemen aşağıya koşmuş. En son o zaman görmüş babasını. İlk birkaç ay Şükran Hanım bırakmamış Ali'yi. Çocuğu belleyip bir yatak açmış, okula göndermiş ama Ali zeki çocukmuş kaldıramamış durumu. İyice içine kapandığını görünce de yatılı askeri mektebe göndermişler. Kendi evlatları gibi her tatilde yanlarına alır, her fırsatta Ali'nin yanına giderlermiş. Uzun lafın kısası, Ali Astsubay çıkmış okuldan.

İlk görev yeri İzmir olmuş. En çok Kordon'unu duymuş İzmir'in, okuldayken. Ayağının tozuyla gitmiş Kordon'a, yorgunluk birasını içmeye. Daha geleli bir saat olmadan aşık olmuş bizimkisi; beyaz elbiseli, kırmızı ojeli, kıvrırcık saçlı güzel bir genç kıza. Ondan sonra her haftasonu Kordon'da, kara kış demeden nöbet tutar gibi kıızı beklermiş. Yağmurun ince ince yağdığı bir kış akşamı sinemanın önünden geçerken görmüş Ali tutulduğu kıızı. Kırmızı pardüsesiyle, siyah şapkasıyla elleri cebinde geçmiş Ali'nin yanından. Görür görmez tanımış Ali, tanımış ama nafile, olduğu yerde kalakalmış. Birkaç saniye olduğu yerde kaldıktan sonra hemen koşmuş yanına, açmış şemsiyesini. Centilmenliği yedi şehre yetecek bir beyefendi gibi ilk önce 'ıslanmanıza gönlüm razı olmaz,' deyip, şemsiyesini vermek istemiş. Kızcağız birkaç saniye olduğu yerde durmuş. Ali'de gelecek tokada kendini hazırlarken kız gülümseyerek 'gideceğim yer yakın, birlikte yürüyelim, siz de ıslanmayın,' demez mi? Tabi bu olaydan sonra nöbet yeri değişmiş. Her fırsatta sinemanın önünde bizimkisi. Birkaç kere daha denk geldikten sonra Ali tüm duygularını anlatan bir mektup yazmış. Okuduğu romanın içine koyup kıza vermiş. Mektubun sonuna da bir randevu bırakmış, Kordon'da onu ilk gördüğü yeri mektuba yazmış. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanmış, traşını olmuş, koşmuş Kordon'a. Başlamış beklemeye. Mektupta yazdığı gibi öğleden sonra gelmiş kız. Yine aynı beyaz elbisesiyle. Ali'nin yatak odasının kapısında asılı duran beyaz elbiseyle ceket işte o günden kalma. Sema Hanım öldükten sonra astı Ali Rıza onları oraya. Her sabah uyandıktan sonra bazı günler sadece koklar, bazı günler ise 'ah Sema ah' deyip başlardı güne.

Kordon'da ilk buluştukları gün evlenme teklif etti Ali Rıza, Sema Hanım da kabul etti. 3 yıl sonra Işık isminde bir kızları oldu. Görev gereği tekrar İstanbul'a döndüler. Işık doğduktan sonra iki yılda bir görev sebebiyle şehir değiştirdiler. Neredeyse tüm Anadolu'yu gezdiler. Işık, Ankara'da üniversite kazandı. Aynı bölümden bir delikanlıya aşık oldu. Evlendiler, oğulları oldu, Mustafa isminde. Emekli olduktan sonra İstanbul'a geldiler, kızlarının yanına. Torunu Mustafa'yı çok severdi. Büyük Ada'da tek katlı müstakil bir yazlık yaptırıldılar Ali Rıza ile Sema Hanım, kendi keyiflerince. Yazın sonlarına doğru bitti evin inşaatı. Taşındıktan bir ay sonra Sema Hanım yalnız bıraktı Ali Rıza'yı. Veda etti hayata. Ayrılmadı Ali Rıza Sema Hanım'dan. Sema Hanım'ı evlerinin bahçesine defnettiler. 25 yıldır Ada'dan ayrılmadı Ali Rıza, bir kez olsun yalnız bırakmadı Sema Hanım'ı. Son 10 yıldır evin bahçesinden dahi çıkmadı. Her mevsimin başında Mustafa evin erzakını topluca getirirdi. Her ay en az bir kere de ziyaretine gelirdi dedesinin. Ali Rıza'nın son 25 yılı neredeyse bu pencerenin önündeki masada, dut ağacı sandalyesinde Sema Hanım'ı seyrederek geçti. Eski bir fotoğraftan tanıdığı annesini gördü Sema Hanım'ı ilk görüşünden beri Ali Rıza. Hiç tanıyamadığı annesine çok benzetirdi. Salih Efendi'yi çok net hatırlardı da, annesini daha bebekken kaybetmişti. En çok da sesini benzettiğini söylerdi Ali Rıza. Sema Hanım da ne sevgisini ne de şefkatini sakındı Ali Rıza'dan. Sofrayı kurup, Ud'unu alıp, şarkılar söylerdi Ali Rıza'ya.

Rüstem abi Ali Rıza'nın okuldan arkadaşı. Onun da Bostancı Sahili'nde bir yazlığı var. Kışları Ada'ya geçecek vapur bulmak pek zor olduğundan ziyaretleri aksatır, ama baharın gelişiyle her hafta sonu aksamaz, genelde üç günde bir gelir, kurarlar soflarını. Bazen Mustafa da katılır ekibe. Başka da kimseye yer yoktur masada. Zaten kimse de gelmeye cesaret edememiştir bu zamana kadar. Adaya yetecek kadar keder dolar çünkü her seferinde kadehlere. Yazın bahçeye çıkar masa, sandalye, geri kalan zamanların yeri bu pencerenin önüdür.

Bugün yine dedesine ilk koşan Mustafa oldu. Annesinden önce Rüstem abiye haber verdi. Ali Rıza'yı vasiyeti gereği evinde yıkayıp Sema Hanım'ın yanına defnettiler. Ali Rıza ölmeden üç gün önce kurdukları son rakı masasında anlattı; "Üç gün sonra doğum günüm, kitaplığın orta rafında bir oyuncak var Mustafa, seksen altı yıl önce babamın bana aldığı ilk ve tek doğum günü hediyesi. Benimle gezmediği yer kalmadı, her şeyime ortak. Sanki beni duyar, anlar da konuşamaz. Sana vasiyetimdir, benden sonra o oyuncuğu sen al, aman dikkat et başına bir şey gelmesin. Bana babamdan kalan tek hatıradır o." İşte bugün Ali Rıza'yla dolu dolu geçen seksen altıncı yıl.

TAZE
BİR
YARA

Salih Çetin

Sevgilim
Yoksun, biliyorum
Bu yüzden nefes almak güç
Çehremde elim soluyorken kanlı buharı
Deliyorken göğsümü yel
Ve
Ay, geçiyorsa üstümden grisiyle sualsiz
Kayan yıldıza
Birkaç dilek ile bağışlanıyorsam
Tutamıyorsam düşen bir çocuğu ellerinden
Elleri uçurum oluyorsa bir çocuğun
Yutkunamamaktan öteye varmıyorsa hevesim
Üstelik, gelmiyorsan koşarak
Varmıyorsa hiçbir yolculuk sana
Ne uçan kuş ne de dizi yaralı bir çocuk
Ne uçurum ne yıldız ve ay
Beni, yalnızca beni
Nerede öldüğümü hatırla.

Sevgilim
Yara bandıyla tanıştığım o ilk düşüşüm
Ve ellerimden tutuşu annemin
Tıpkı yokluğun gibi dizimde bir acı
Ağlıyorken acısına yaramın
Geçiyordu dudakları yanaklarımdan
Öpünce annem
Öpünce, geçiyordu her şey

Sevgilim
Görünürde bir yara değilsin ki sarayım
Hissediyorum
Bir şeyler acıyor
Üstelik yarasız ve kansız
Keşişler, yaşarsın diyor üç vakit
Annem, çoluk çocuğa karışmamı istiyor
Babam, sigortalı işler diliyor
En mühim yerinde gazetenin
Gazeteler, memleket elden gitti diyorlar

Sevgilim
Annem, babam, memleketim
Bu yara baki değil diyorlar
Ölürsem olacak
Bu giz bu kansız yara, öldürmez
Yaşadığımı sanıyor kimisi
Sansınlar.
Sen de beni bir miktar yaşıyor bil
Hatta güldüğümü dahi hatırla
Çünkü
Ben artık ağlayacak yarayı geçtim.

Hem biraz erkeğim sana karşı
Hem bütün kadınlara, bu yaraya dahi erkeğim
Erkekler de ağlamaz diyorlar
İstersen güleceğim.
İçine içine ağlayan bir kadın gibi
Gerek görüyorsan
Ve
Güçlü olduğumu sanacak isen eğer
Bir kadın gibi güleceğim..

Gökçe Ecem Baştopçu
EMİN OLDUĞUM ŞEYLER
VE KALBİMİN TRAFİK PROBLEMİ

Pınar'a

-bir kuaför salonunda, bir makas altında,
bir zincirin altında-

inkarım ele veriyor beni ve her şeyi.
sarı, kısa saçlarını yolan bir kadın gördüğüm zaman
kıran elleri ile saç tellerini
(çünkü en çok da kendine kırılmıştır ve kırgındır o)
dünya
işte o zaman dursun
ve sussun istiyorum
herkes.

-bir ince çığlık ardından makasın şıkşık sesi
kuaför kalfasının elinde süpürgesi-

bakıyorum da
yabancılığım ile yabancılığınız tanışık.
ne hoş.
(siz bu şehre ne için geldiniz)
hatta bu yüzden gözleriniz ve gözlerimiz
evet evet
durmadan kaçırdığınız o kahve şeyler
bana ve benliğime tanıdık.
(bir çay içer misiniz)

-neden bakıyorsunuz öyle bana
korkutmak değildi niyetim sizi oysa.-

yabancılığınız kalsın size.
siz ve size ait
size ait olan neyse.
dokunmak zordur
bilirim insana
hele ki içinize.
içiniz ve içimiz
kaldı ise bir nebze
dem, haya, bakış, neşe.
(bir çay daha içer misiniz)

-siyasal okuyan adamlar şiir okumayı unutmasın-
lar diye-

yollar geniş
biliyoruz, anladık.
ağzınızda nedense hep bu cümle.
tamam, haklısınız.
aşk mektupları banel.
eyvallah, kabul.
haydi durmayın
bana süslü zarflar değil
oy pusulaları getiriniz.
(pardon, siz hangi partidendiniz)

yollar geniş
kalpler trafikte sıkışık
ışıklar yalancı.
bu kornalar
bu sesler ve ağıtlar.

tanrım.
bir bayram sonrası
zincirleme kazaya kurban gitmiş gibiyiz.

söyleyin.
söyleyin bayım
biz bu düzende
biz bu kalpler ile
biz böylece
biz
yani ikimiz.
ah.
ne yapabiliriz.

haydi tutun ellerimden.
sabaha burayı ancak terk ederiz.

SIYAH SANDALYE

AHMET BURAK KÖROĞLU

Bilmem kaç yıl öncesinden terk edilmiş gecekondunun eşliğinde bekleyedurdum. Bütün köy halkı rutin hayatına devam ederken içeri yalnızca fotoğraf çekmeye girecektim. Öyle olmadı, öyle olmayacağını bilseydim girmezdim.

Dört aydan beri Safran Köyü'nde fotoğraf çalışmaları yapıyorduk. Ben, Ayda ve Ruxandra.

Ayda: Bizi bir araya toplayan ve bu köyü bulan kişi. Biz Ayda ile uzun zaman evvelinden tanışıyoruz. Lakin Ayda bizim tanışma hikâyemizi benim yanıma ne vakit gelse unutturdu. Pencereden her dışarıya baktığında ağacın gölgesi onu bir başka yerlere götürür, o benden uzak kalırken ben onun iliklerine kadar girerdim, hissederdim, anımsardım. Ayda, Ruxandra ile beni tanıştırdıktan sonra yola çıktık. Uzun boylu, kemikli, sarışın. (sinirli bir yapıya sahip) kolay kolay bir şeye ikna olmayan ve olduktan sonra yargısından asla vazgeçmeyen, toplumsal sorunları saçlarından daha önemli yer tutan, şimdiye kadar hiç evlenmeyi düşünmeyen biri)

Ruxandra: Konuşmamızdan sonra öğrendiğim kadarıyla isminin anlamı "Gündoğumu" demekmiş. Zamanla tanıdıkça ismin karaktere ne kadar etki ettiğini gördüm. Lakin Ruxandra, Ayda'ya nazaran ziyadesiyle içine daha fazla kapanık bir yapıya sahip. O, günün doğmadan evvel sancısını çeken arafı simgeliyordu. Balkanlardan göçen ailenin tek kızymış.

Ayda ve Ruxandra farklı yerlerde keşiflerini, çekimlerini devam ettirirken; dereyi uzunca takip ettikten sonra buldum bu gecekonduyu. Gecekondunun kapısında paslanmış bir kilit vardı. Önce fotoğrafını çektim ardından paslanan en ince yerinden kırdım – elbette böyle de bir fotoğraf çektim – kapıyı açtım.

Saat 18.00'ı gösterdiği vakit köyün meydanında buluşacaktık. Yaklaşık on dakikalık mesafem vardı. Lakin saat: 17.56'yı gösteriyordu. İçeride açılmayı bekleyen iki odanın kapısı vardı. Koşarak köyün meydanına gittim. Yetiştim. Ayda ve Ruxandra çektikleri yüzlerce fotoğrafı – bazı yerlere her ikisi de

farklı saatlerde gitmişler – birbirlerine gösteriyorlardı. Ben ise, yıllar evvelinden mahkûm edilmiş, özgür bıraktığımı düşündüğüm bir kilidin gökyüzünün bütün renklerini evin içerisine alışının fotoğrafını gösterebilmişim. Yalnızca iki aynı ağırlıkta, renkte, şekilde kilit ve fakat iki farklı özgürlük vardı elimde.

Akşam namazı sonrası köy meydanındaki kahveye gidiyor, ihtiyarlar heyeti ile muhabbet ediyordum. Ayda ve Ruxandra köy sokaklarını gezerken çocuklardan topaç çevirme, sek sek, dokuztaş; kadınlardan ise yöresel yemekleri öğreniyorlardı. Ruxandra, Ayda'ya nazaran daha fazla ilgiliydi. Her sokak çıkışında elbette ellerinde bir şey ile ayrılıyorlardı. Çünkü kimse burada kazanın alevlerini söndürmez, kapılarına asla kilit vurmazdı. Çünkü buralar yemeklerin fotoğraflarını değil; tadını, tuzunu paylaşan bir medeniyet toplumdur.

Sabah olduğu vakit gecekonduya gidecek, kapıları açıp içerinin fotoğrafını çekecektim. Bütün gece bunu düşünmüştüm. İçeride fazlasıyla tozlanmış bir sandık kesin vardı, önce tozunu silmeden fotoğrafını çekeceğim sonra açacağım, içinden çıkanları çekeceğim. Kim bilir hangi gelinin el emeklerinin koktuğu çeyizi vardı yahut misafirler için saklanan en güzel yünlü yorganlar. Bir ara bütün bunları düşünürken hazine bulur muyum acaba diye aklımdan geçmedi değil. İnsan işte nefsin bir katmanında tıkanıp kalıyor.

Mahalleyi, mahalleden gecekonduyu, gecekondunun kapısından bahçedeki ceviz ağacını çektikten sonra içeri girdim.

Ben Ruxandra:

Bilmem kaç yıl öncesinden terk edilmiş bir gecekondunun eşliğinde Ayda ile bekleyedurduk. Dört aydan beri Safran Köyü'nde fotoğraf çalışmaları yapıyorduk.

Elimizde yüzlerce doğa resimleri vardı. Lakin bu gecekondu biraz farklı gelmişti bana. Ayda ise bahçede Nazım'ı hatırlıyordu.

“Ben bir ceviz ağacıyım Gülhane Parkı'nda
Ne sen bunu farkındasın, ne polis farkında”

Bahçenin etrafında dolanıyor, farklı açılardan pencereleri, çökmüş tavanı, paslanmış soba borularını çekiyordum. Ayda ne vakit ceviz ağacı görse uzunca gölgesinde dinlenir, Nazım'ın dizelerini okurdu. O, kendine gelene dek, ben gecekonduyu bitirirdim.

Ayda! Hadi gel, içeri girelim artık.

Ayda uzun uzadıya yavaşça ceviz ağacının gölgesinden uzaklaşırken; gecekonduya girmek bana heyecan veriyordu ve fakat Ayda, bütün ruhunu ceviz ağacının gölgesinde Nazım'a bırakmış gibiydi. İçeri

girdim, ardından Ayda ayak izlerimi takip ediyordu.

Kısa bir giriş odası, tam karşıda mutfak, girişin sağında ve solunda karşılıklı birer oda vardı. Önce giriş kapısının sağındaki odaya girdim. Yorganları üzerinden alınmış yatağın paslı iskelesi ve tavana asılmış salıncak vardı. Kim bilir kimler bu salıncakta sallanarak büyümüşü, hangi çocuklar sırasını heyecanla bekliyordu. Ne zaman böyle tavana asılmış bir ip görsem hep aklıma darağacı gelirdi ve ardından göçüp giden ruhlar... Ve fakat bu sefer öyle değildi, aklıma – yine göçüp giden – çocukluğum geliyordu.

Ayda, yatağın üzerine oturmuş, kerpiçten yapılan duvarın tam ortasına biçimsizce sıkıştırılan ahşap pencereden Nazım'a bakıyordu. Fotoğraf makinasının hiçbir malzemesini ayarlamamıştı bile.

“Başım köpük köpük bulut, içim dışım deniz,
Ben bir ceviz ağacıyım Gülhane Parkı'nda”

Ayda yerinden kalktı, karşı odaya girdi. Ben yatağı, pencereden ceviz ağacını, yataktan salıncığın iplerinin fotoğrafını çektim. Ayda hiç fotoğraf çekmiyordu, onun için de birkaç poz aldım. Galiba burayı pek beğenmedi.

Karşı odaya, Ayda'nın yanına gittim. Bomboş duvarlar, duvarların köşelerini sarmış örümcek ağları ve ceviz ağacına bakan pencerenin ardında siyah sandalye. Ayda, siyah sandalyeye oturmuş ceviz ağacını izliyordu. Birkaç kere seslendiysem de hiç ses vermiyordu. Sanki ruhu bambaşka yerlere yolculuk ediyordu. Bu beni biraz korkuttu. Ayda bu gecekonduya geldiğimizden beridir biraz garip davrandığını şimdi anladım.

Ben Siyah Sandalye:

Bilmem kaç yıl öncesinden terk edilmeye mahkûm olan gecekondunun siyah sandalyesiyim. Ayda ile tanışıklığımız Ruxandra ile tanışmama vesile oldu. Bütün bunları en başta söylemişim. Birazdan güneş doğacak ve bu sancı geçtiğinde Ruxandra'yı her arafın sancısında olduğu gibi özlemle bekleyeceğim. İşte Ayda bu gecekonduya geldiği günden itibaren Ruxandra saatinde burada olur. Bedeniyle, ruhuyla bana sarılır, Ruxandra vaktinde üç arkadaşı ceviz ağacının fotoğrafını çekerdik.

Ben siyah sandalye, biraz tozlu, tozu kadar umutlu ve umudu kadar bir ceviz ağacı Gülhane Parkı'nda...

KUŞLAR VE DALLAR

Ayşenur Karasu

Bu dal bana ne zaman tutundu bilmem. Tıpkı, yaşamak için en son neye tutunduğumu bilmediğim gibi. İkimiz de yalnızdık ve belli ki birbirimize yazılmıştık. Kuşların kaderi olmaz sanmayın, kader de keder de bizimdir sizin olduğu kadar.

Kaç mevsim geçti bilmem. Belki birkaç bahar, haylice kış... Zümrüt çimenlerde de dolaştım, eylül yağmurlarına da karıştım. Bembeyaz ovalar geçtim fakat yan yana uçtuklarımdan ayrıldıktan sonra öğrendim üşümeği. Sıcağına sığınacak kimsem kalmayınca düşündüm ilk kez ölümü. Sürüden ayrılanı kurt değil, dert kaparmış anladım.

Ne zaman aşık oldum özgürlüğe bilmem. Ve hangi sabah karar verdim sılayı terk etmeye. Sanırlar ki kuşlar sadece sıcak iklimlere göçer mevsimler değiştikçe. Yanılırsınız. Her kuş kendi sergüzeştine göçer önce, yoktur insandan farkımız. Çünkü en çetin göç, kendi korkularından göçmektir.

Bakmayın bozkır gibi solgun rengime. Dünyanın en büyük tuzağına düşüp de zahire aldanmayın. Akdenizliyim ben. Hangi şehir olduğu ne fark eder, hepsinde biraz insan, biraz tuz, biraz sarı sıcak... Anadolu'nun denize komşu bir toprağı, hasretten sararmış yediverenleriyle.

Yağmurlu bir gündü, bu aleme açtığımda gözlerimi. Beyaz çatıma vuran damlalar vardı, yuvamın incecik çatlağından giren nazlı bir güneş. Burada yağmur engel değildir güneşe, saatlerce ağlayıp ansızın gülüveren bir çocuk gibidir memleketim, şimdi çok uzaklarda kalan memleketim... O incecik aralıktan göğü seyrettim o gün, sonra bulutlar geçti yavaş yavaş. "Ömrüm de böyle mi geçecek?" dedim, daha ömrümün ilk günü. Bu rüyanın bitişi bir tek sizi mi korkutur sanırsınız? Nefes almak gibidir bize de son nefesin ne zaman olacağı bilmececi. Billur gök akşama çevirdi yüzünü, ben çevirmedim ondan başka yere.

Her kuş gökyüzüne aşıktır sanmayın, her insan bir midir yaşama sarılırken ? Bulutlara tutuldum ben; maviye, aya, güneşe değil. O hercai aklığa göz koydum. Düşe düşe, yana yana dolaştım peşinden. Zordu elbet zordu; zaten kolay olsa sevda olur muydu?

Evler gördüm, yollar, sokaklar... Babalar gördüm yorgun, umutlu; ve anneler merhametli, onurlu... Ah çocuklar... Küçücük avucundan bana su veren de oldu, ardından taş atan da... Neden öfkeli anılamadım, suçum neydi anlayamadım. Yüzleri, elleri, saçları bu kadar masumken kalpleri daha şimdiden mi kirlenmiş sordum. Hepimizi yaradandan, onlara da bir parça şefkat vermesini dileyerek yanlarından ayrıldım. Onlar uçtu sandılar, oysa ben küstüm.

Fakat bir Bilal vardı, onu hiç unutmamıştım. O da benim gibi göçmüş vatanından, ondan mı böyle yakındık ? Ya da var mıydı iki gönül böyle birken bir sebebin gereği? Kendi dilinde bir türkü söyleyince Bilal, iki narin inci inerdi esmer yanaklarından. Benimse kanatlarım düşerdi yere, kimse görmezdi. Başımı uzatırdım gözlerinin tam altına, yine de tutamazdım içinden taşıp da ince bir sızı gibi akanları. Bulutlar gelirdi aklıma bir insan ağlayınca, bulutlar da tutamaz da içindekini akıtır ya hani... Bulutları da insanları da bir kez daha severdim. Sevmekti, iyileştirmenin çaresi.

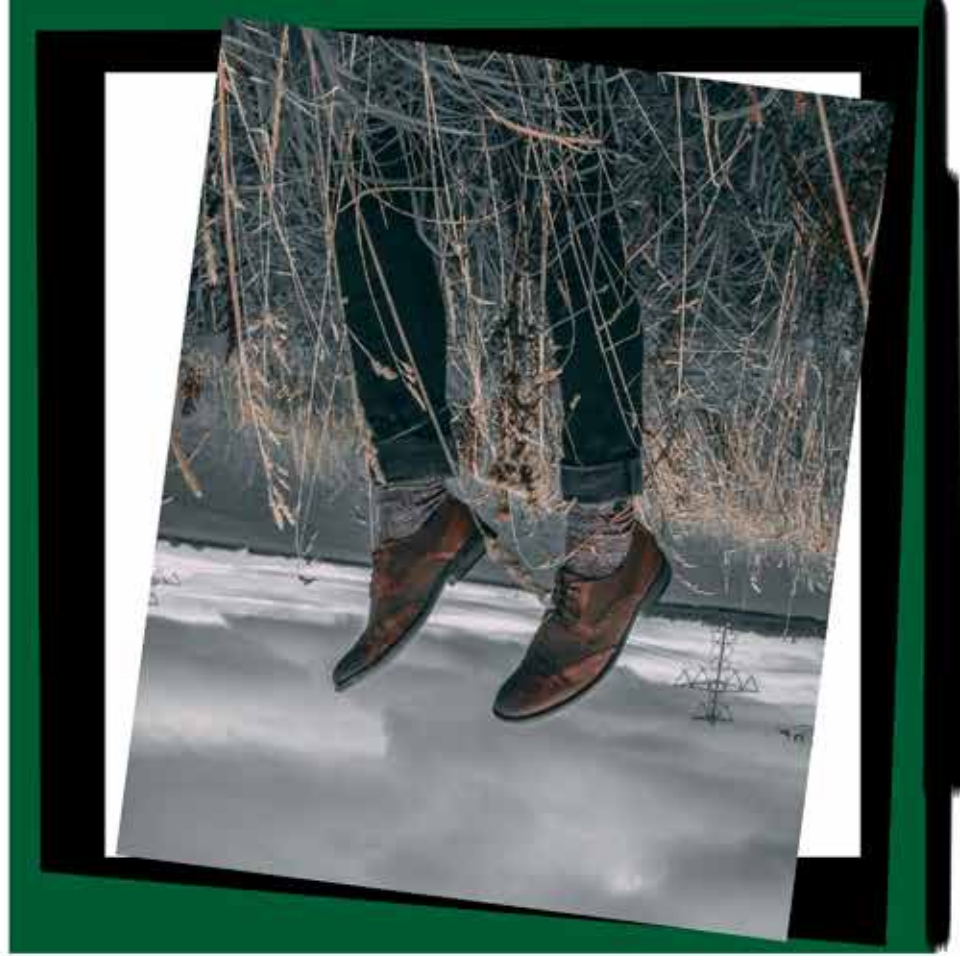
Sonra Bilal başka şehre göçtü, ben bir başka şehre. Onun için biriktirdiğim ağaç dallarını da koydu giderken cebine.

Gülcehal Teyzeyi de anlatayım size. Bir bankta otururken kondum ayağının dibine. Hızlıca çekti siyah pabuçlarını yanımdan, ses etmedim. Gençten bir kız oturdu yanına, daha adını bile bilmediğim dostumun yalnız kalmayacak olmasına sevindim. Zaman geçti, anılar geçti, aşklar geçti bazen berrak; bazen durgun bir su gibi. İnsanları unuttuğundan dem vurdu dostum yanındaki genç kıza, yüzleri unuttuğundan, hatta çocuklarını unuttuğundan kimi zaman. En çok bunun için acıyordu canı, anladım. Teselli edebilmeyi istedim, usulca sokuldum ayağının dibine bir daha. Daha hızlı çekti siyahları, kırıldım. Kuşlar sadece birkaç parça yiyecek için gelir sanmayın yanınıza, insanı tanırız biz; hiç sıkılmadan dinleriz eğer anlatsanız. Paylaşılan simit parçası işin bahanesidir, dostluğunuzu paylaşın isteriz.

Ömür gibi başladığı yere dönsün bu öykü de. Bana tutunan dala... Evet, evet o çağırıyor beni yanına. Takılmışken nazlı bir bulutun peşine ben, ıssızlığı kocaman bir ormanda çıktı karşıma. Kış başlıyordu, yalnızlığın en çok koyduğu mevsim hani. Rengi kahveye çalıyordu, belki mevsimden, belki hüzünden. Çevirdi bana gözlerini ve "Gel!" dedi, "...gel, tutunayım sana. Hep kuşlar dallara tutunmaz ya..."

"Haklısın." Dedim. " ...kimin kimden deva bulacağı hiç belli olur mu hayatta?"

İncitmeden sokuldum kollarına, tutundu bana ve

baharı konuştuğumuz uzun uzun. Kış bitecekti, ben gideceğim şehirlerden, o açacağı çiçeklerden bahsetti. Umutlarımızı yeni ortaklar bulduk sonra. Birkaç küçük kar kristali mesken tuttu kendine dalın en güzel yerini. Küçük gövdeyi sığınak yaptım, onları davet ettim altına.

Hepimiz dalıp gitmiştik ki sessizliğin en güzel sesine, bir adam göründü ötede. Yüreğinden belliydi, zarar gelmezdi. Siyah, köşeli bir kutuyu kaldırıp elleriyle, oradan bakmaya başladı bize. Ürperen dostlarımı sakinleştirdim önce, anlattım bildiklerimi. Bu kutuyu görmüştüm ben, penceresine konduğum bir evin içinde. İnsanlar bu küçük kutuyu gördüklerinde daima gülümserlerdi ona bakıp. Ben, tomurcuk umutlu kahverengi arkadaşım ve küçük kar taneleri de öyle yaptık, gülümsedik. Fakat siyah kutuya değil, yüreği güzel adamın tam gözlerinin içine. Gözlerimle gülümsedim anlayacağını umarak.

Şimdi nerededir suretimiz bilmem. Küçük kağıtların birinde, belki bir duvarda, bir çerçevede. Ne görür bize bakan? Kara bir kış ve yalnız bir kuş mu; sımsıcak bir umut mu? Dünyaya bakmak gibidir çünkü bir fotoğrafa bakmak...

Bu dal bana ne zaman tutundu bilmem? İkimiz de yalnızdık ve belli ki birbirimize yazılmıştık. Kuşların kaderi olmaz sanmayın; kader de keder de bizimdir sizin olduğu kadar. Ve vaktiyle, zarif bir ademoğlunun dediği gibi "...kuşlar da kaderle uçar."

BİR RESMİN HATIRLATTIKLARI

Levent Özçelik. Bir yaş grubunun, özellikle sporla, münhasıran futbolla ilgilenen erkeklerin hayatında yer etmiş TRT spikeri. Birçok önemli spor hadisesini onunla yaşamışız, onunla hissetmişiz Naim Süleymanoğlu'nun başarısını. Ömrümüz oldukça unutmayacağız. Zira, bizi biz yapan olayların duygu alt yapısında onun da katkısı var. Sevgili Levent, vazifesini hakkıyla yaparak biz seyircileri yarışma heyecanına katar, kendi duygularını bize bulaştırırdı. Minnettarız.

Mânâyı kelimelere dökülebilmek ve dinleyiciye aktarmak. Yaptığı iyi şey bu idi. Bu idi bizi etkileyen ve heyecanlandıran.

Bu da bir şairimiz. Zaten hissettiklerimiz, mısralardan fıskırmış.

“Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar;

Onu İstanbul diye toprağa kondurmuşlar.”² Ne hoş yazmış değil mi?

Mânâ; sadece sözle, kelime ile mi aktarılır?

Sultan’ın billurlaştırdığı kelimelerden başka yolu yok mudur cambazlığın?

Kalem; dil olamaz mı, mürekkep; divit dağarcık kılığına giremez mi?

Ya kağıt? O da bir dost meclisi? Öyle ya. Oturur konuşur dostlar;

ecdadın İstanbul’u ilmek ilmek fethedip sonra dokuması gibi;

Şairin lafız olup güzelleştirmesi gibi.

Üstad Fatih Özkafa, Anadolu imbiğinden süzülen sanatını konuşturmuş;

Cilalı, aharlı kağıdı meclis³

Mis kokulu is mürekkebini dil

İznik Çinisini süs yapmış; olmuş ezelden İstanbulî.

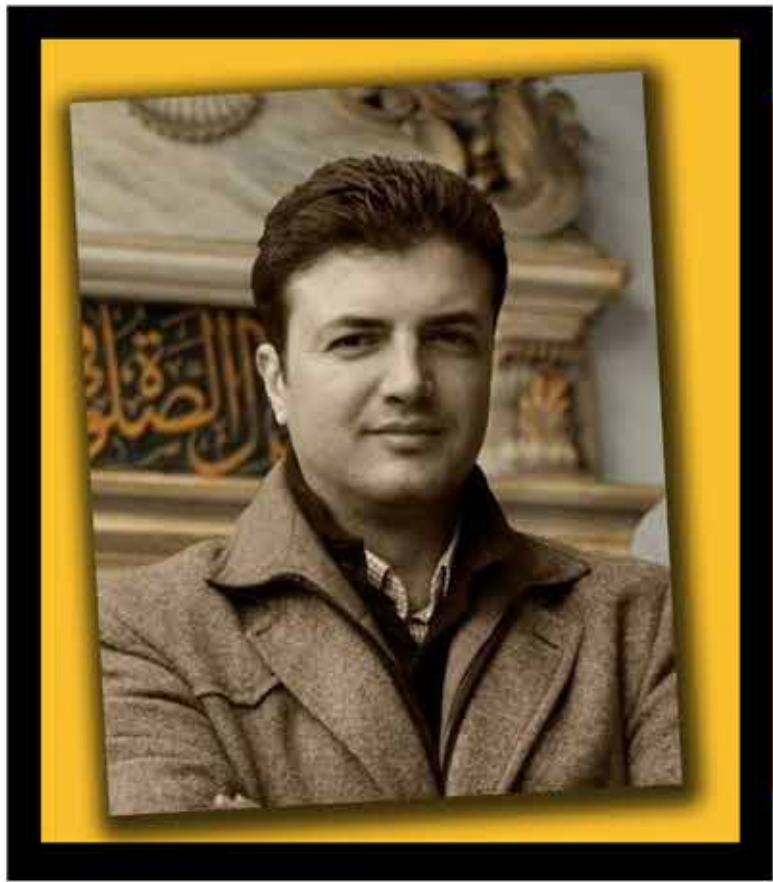
Hani demiş ya şair,

“Üsküdar bir ulu rüyâyı görenler şehri,

Seni gıptayle hatırlar vatanın her şehri,”

Hepsi der: “Hangi şehir görmüş onun gördüğünü?

Bizim İstanbul’u fethettiğimiz mutlu günü. ⁴

Hani her semti farklı okuyarak.

Özkafa da her semtinde ayrı mânâ, her köşesine farklı imza görmüş, nakşetmiş.

Sultan II. Mehmet denilince akla neresi gelebilir ki? Elbette Fatih. Orada.

Şanlı Osmanlı Padişahlarını semt semt nakş etmiş.

Ya o renkler?

Bin yıllık raks bu eserde,

Ve hâlâ canlı.

Eserin aslı Adel Su Medeniyetleri Müzesi Başakşehir İstanbul adresindedir.

Necip Fazıl Kısakürek; Canım İstanbul Şiiri

Aharlı kağıt: Klasik Osmanlı sanatlarında kullanılan cilalı kağıt

Yahya Kemal Beyatlı; İstanbul’un Fethini Gören Üsküdar şii

Esad Candar

DERİN BİR NEFES VE HOŞ GELDİN SONBAHAR: YEDİGÖLLER

Sonbaharın kendini hissettirmesiyle tarif edemeyeceğim bir şekilde içime Yedigöller ateşi düştü. Cuma gece yarısı arabamı kiralayıp yola çıktım. İstanbul'a bu kadar yakın olacağını tahmin etmediğim için yolda sık sık molalar verdim. Hatta bazen öyle bir noktaya geldim ki otobanda azami bir hızla hareket ettim. Otobandan Yedigöller tabelasına saptım ve yavaş yavaş şehir merkezine ilerledik. Otobanda gördüğüm tabeladan başka Yedigöller tabelası mevcut değil ya da fark etmedim. Siri'nin yardımıyla Yedigöller yoluna girdim. İnternet'te yolların büyük bir bölümünün toprak olduğu yazılıydı ama yollar asfalt ve rahat bir şekilde yolculuk edilebiliyor. Tam da istediğim gibi tepelerin ardından ışık huzmeleri aralanmaya başlıyordu. Arabadan indim ve dışarısı çivi gibiydi. Yanlış hatırlamıyorsam 3-4 dereceydi.

Saat 06:15.

Uzun yıllar hayat sahibi biri için gündeğümü sıradan bir şeydir artık. Fakat farklı yerlerdeki gündeğümüne şahit olmak farklı bir duygudur. İlk dakikalarda bakakaldım ve fotoğraf makinesine yapıştım hemen. Herkes farklı karelerin peşindeydi. Birkaç kare yakaladıktan sonra hemen arabaya girdim. Zira geldiğim gibi hasta olmaya niyetim yoktu. Karadeniz'in kıvrımlarını görmüş biri için Yedigöller'in yolu çerez gibi geldi ama yine de dikkatli olmakta fayda var. Gün yavaş yavaş aydınlanıyordu. Yolda gördüğümüz her güzellik için ayrı ayrı durduk. Her anın keyfini çıkarmaya çalıştık. Sonunda **"Yedigöller Milli Parkı"** tabelasını gördük. Giriş araçlar içi 12 lira araçsız girenler için kişi başı 3 lira ve kamp için de 15 lira. Milli Park alanına giriş yaptığımız an 50 mt ilerde solda Nazlı Göl karşılayacaktır sizi.

Hayatımda gördüğüm gölleri şöyle bir sıralamaya katsam Nazlı Göl ilk sıraları oynar. Beni bu derece etkileyen ise; sarı, turuncu ve kırmızı yaprakların üzerini örtmesi. Sonbaharın her rengine şahit olmak istiyorum diyenlerin uğrayacağı bir durak. İnsana verdiği huzur tarif edilemez. İnanılmaz bir dinginlik. Her şeyden arınmışçasına derin bir nefes ve hoş geldin sonbahar! Abartmış olmasam doğal rehabilitasyon merkezi. Devam edip Büyük Göl'e geliyorum. Aynı zamanda merkez gibi bir yer. Mangal ocakları, kampçıların çadırları ve ufak bir büfe var. Hazırlıksız gidenler kahvaltı için bir şeyler satın alabilirler oradan. Açıkçası tavsiyem, az da olsa yanınızda bir şeyler getirmenizdir. Paranızı kalitesiz şeyler yemek için harcamanıza göz yumamam. Nitekim orda yaptığımız değişik kahvaltıdan sonra kampçı arkadaşların ocakları tütmeye başladı. Tedarikli oldukları ve her şeyi kendileri yaptıkları için aldıkları lezzete şahit oluyorum.

Büyük Göl, hem merkezi yerde hem de cazibesi ile daha çok dikkat çekiyor. Gölde dans eden ağaçlar, suyun dinginlik içinde eşlik etmesi ve puslu bir hava. Diyorum ya huzur arıyorsanız pek de uzağınızda değil. Buraya daha fazla gelmeli diye iç geçirdim. Vaktimizi keşfetmeye ve öğrenmeye harcamayı ne zaman öğrenecektik acaba. Burası hem gözümüze hem de ruhumuza hitap eden gerçekten derin bir yer.. Büyük Göl'ün etrafında yürüyüş parkurları bulunuyor. Daha Yedigöller'e giriş yaptığımız an karşılaştığımız fotoğrafçı bir abi bize küçük patikalardan gitmemizi tavsiye ediyor. Tanımadığımız birinin bizi böyle samimi karşılaması çok hoşumuza gitti. Aslında daha önce küçük bir ilçede yaşadığım için tuhaf bir durum değil ama İstanbul'da böyle bir şeyle karşılaşmak biraz zor. Gölün etrafını kısaca dolaştık ve bol bol fotoğraf çektik. Kampçı arkadaşlarla çaylarını içerken karşılaştık. Masalarına davet ettiler ama yolumuz olduğu için kalamadık. Büyük Göl'de biraz soluklandık ve değerlendirme yaptık. Yanı başımızda bulunan çoğu şeye ne kadar yabancıydık. İstanbul'a bu kadar yakın bir yere nasıl daha önce gelmemiştik. Burada hayretimi gizlemeye gerek duymuyorum. Aslımız olan şeylerden o denli uzak yaşıyoruz ki küçük bir ağaç topluluğu bile görsek gözlerimiz yaşarıyor.

Kısa bir seyahat oldu bizim için ama aldığımız pozitif güç ile başka yerlere gitmeye de ilham oldu. Milli parkın içini bilmediğim için arabamla devam ettim. Etrafı biraz gezip tekrar aynı yoldan gittik. Yolun ilerisi Mengen ilçesine varıyor. Biz geldiğimiz yoldan Bolu merkeze doğru devam ettik. Saat 11:30 civarı gibiydi. Dönüş yolunda yoğun bir şekilde Yedigöller'e giden araç trafiği vardı. Şahsi arabalar ve tur otobüsleri. Anlaşılan o ki pazar gününü herkes orada geçirmek istiyordu. Kalabalığa kalmadan sabahın erken saatinde gitmeniz tavsiye edilir.

Not: Sabah erken saatlerde ödemediğimiz ücret çıkarken temin edilmiştir.

YENİLGI

Ömer Faruk Çetin

Ağaçtan ağaca rengarenk meyveler toplarken
Ellerim, ne zaman uzanır oldu karanlığın dallarına
Gecedен sonra yıldızlar dökülürken ellerime
Bahardan geriye, dökülen yapraklar kaldı avuçlarımda
Parmak uçlarım, pastel boyalarla boyanırken
Nerden buluştu parmaklarıma bu isyan siyahı
Yediğim gollerden, tatilin bitişinden dertlenirken
Nedir şimdi bu dertlerin izahı
Buğulu camları temizleyerek yazdığım hayallerim vardı
Dokunduğu yürekleri ne ara kirletir oldu
Geriye kalansa silik hayaller, buğulu bakışlar..
Ceplerim, bıkkın pişmanlıklarla dolu
Gözyaşlarımla yüzümü temizlediği zamanlardan
Ne ara yüzümün kirine ağlar oldum
Uzandığım çeşmelerden su dolarken avuçlarıma
Şimdiyse, hep ince bir sızıyı içiyorum üç yudumda
Gökkuşaklarına müptelayken heveslerim
Çocukluk çağında, gençlik düşleriyle havalanırken
Bu kirli zamanın bana kastı ne ki?
Bu ne hain vurgundur yaşanmışlığımıza
Yontuyor kanatlarımı bu çağ

O kırgın sokaklarda düşerken güle oynaya
Düşmelere nasıl da sevdalandı sevinçlerim
Affet, yetişmiyor artık adımlarım sevmelere
Her gece, yeni hüznler dikiyorum karanlığın bir köşesine
Eskimiş hüznlerimden yama yapıyorum şimdiki kanamalarım
Çalamıyor hiçbir gök cüzdanımda sakladığım acılarımı

Yaşamak bu olmamalıydı biliyorum
Düğün kınalarına hevesli parmaklarım
Günahlara müptela olmamalıydı
Günaha saplanmamalıydı ayaklarım
Çocukken çamurdan çıktığım gibi çıkmalıydım
Yaralı dizimle gol atmak için kalktığım gibi kalkmalıydım
Ceplerimi gazoz kapağıyla doldururken
Yumruklarımı öfkeyle doldurmamalıydım
Mısra mısra sararken topacıma ipimi
Yazgımın kördüğümüne dolanmamalıydım
Kavgalara koşar adım giderken
Bu Derûni kavgaya boyun eğmemeliydim..

KENTİN YAKASI YIRTILDI SEN GİDİNCE, BEN ŞİİRLE YAMALIYORUM ARDINDAN

bu kanayan ruh ve geçmeyen hüznle
birden ayağa kalktım
kuraklığımı acırcasına
son sözün
“suyunu iç”ti
ben yarım kalmış bir kahveyi bile yudumlayamayacak kadar
kendimi kendimden kopardım,
ayağa kalktım
kent sarsıldı
ama kimse sallanmadı
sokağın bir ucundan bir ucuna sıratı sanki ardın sıra yürü-
mek
ve ben yaklaşan ihtiyar bakışla senden düştüm

birlikte en uzak, en ayrı göçe yürüyorduk sanki
ölüm gibi
iki adımla iki siyahın birleşimiyle en aydınlık sevdaydık
oysa
iki adım sonrası da karanlığa dönüyordu daha günün orta
yerinde
artık bu körlükle nereye bakılırdı ki
ve artık kim kurşuna dizerse de dizesindi

yönüm neresi bilmeyecek bir sarhoşlukla
bir sokağa
ve bir bakışa daha, bir tanık bıraktık gizimizle
giderek artıyor muyduk yoksa eksiliyor muyduk

caddeler kağıt gibi yırtılıyordu,
görmüyordun
peşinden dizeler koşuyordu
peşinden dizeler haykırıyordu
sen yavaş yavaş geçtikçe
kent in iki yakası bir araya geliyordu
ben dizeleri topladıkça

Mehmet Doğu Kaya

Tik tak, tik tak, tik ve tak... Bir saatin nicedir işleyen yelkovanından akıyor zaman. An be an, gün be gün, adım adım sancı, ararız ufuklarda mutluluk kandırmacası. Kısa vadeli bir ömür boyu söz konusu sevda olunca aynı şarkının nağmelerine dönüşür mısralar. Ezberletilmiş aşk. Hazır ve nazır, sıradan, tekdüze ve yetersiz. Pembe dizi tadında ama bir türlü yenmeyen fakat hatır için yenilen çiğ tavuk misali sevda. Gözler gönüle açılan pencere diyorlar usta. Mümkün değil diyorum. Kalp bir sır. Gayb'ı yalnız O bilir. O bildirdi ise Amenna. Yoksa her şey yaşayarak, insan severek öğrenilir...

İnsanlıkla ihsanla. Emek verene verilir...

Can Canan Perver bir cihan sanki ruhumuz. İşkencesi adımlar. Bitmeyen uzun yollar. Sonuna varıp da neticede kavuştukça yananlar. Mantık dışı gelişmeler sürüyor Göçmen ellerde. Kavimler göçü mazlumlara armağan bu yerde. İstemiyor kimileri aynı kandan, aynı dilden olmayınca yörende. Bırak çık git dese kendine. Zavallının takati kalmamış can dahi vermeye.

Uzuyor yollar, gidecek yeri bilene kısa vadeli varışlar. Ulaşılması zor huzur demeçlerinde edebiyatvari kelimeler. Üçüncü sayfa haberi yayınlanmış Mecmuası eksik acının muhabbeti süregelmiş neticede. Neler var söylemedik. Neler var bir oyunun sonunda verilen mesaj gibi beklenmedik. Dert dertliğinden yoksun. Derman göze görünür olsa da akıllar yoksun.

Ayaklarım beni taşımaya tahammül edebilse şayet korkular kaçacak ıssız sevda şehrinde.

Aynalar yabancı şiirlere. Dizi dizi filmler her gözde. Görüntüler acı, ahlak dışı ve pervasız. Kitapların boynu bükük. Cehalet dahi bedavadan farksız...

Fikrin de fikri varmış. Onun da yırtık ayakkabı mısraları...

Kör olası bir şüphe dolanıyor içimde. İnsan insan mıdır? İnsan canlı mıdır? İnsan can mıdır? Canan mıdır? İnsan ihsan mıdır?

**Korunaksız bir sızının bıraktığı ah var üzerimizde.
Bizinkisi kendi içimizde içimizle mücadele.**

Asırlardır bir dehlizde cevaplar. Örneklik unutulmuş, beklentiler artmış. Nefisler şaha kalkmış. Son peygamber, son dua, son iltica ve son nefes. Düşünmez olmuş sanki her nefes..

Şimdilerde musallat olmuş sanki adına mazlum denilene. Gözleri çökmüş acıyla annenin, yavru hasretinde bir yuvanın ve ailenin. Adı Müslüman olduğu için. Topyekûn canı yanıyor suskunlukların bedelini mazlumlara ödüyor.

Süs payı, sus payı...

Varsayımlar, çıkarımlar tüm o teoriler, insan insan vakıflar ve cemiyetler halinde yetim görmezliği, öksüz sevmezliği, adı Müslüman olunca şanı çocuk görmezliği...

Korunaksız bir sızının bıraktığı ah var üzerimizde. Bizinkisi kendi içimizde içimizle mücadele. Buradan ayrılıyor belki de. Kimi kendi nefsinde. Kimi nefsinin peşinde...

Ölmeyen bir beklenti var yarına dair!

Her şey yolunda demeye alışmamızda bundan, -nasıl-sın?- diye her sorulduğunda

Elhamdülillah iyiyiz ama iyi değiliz demiyor kimse aynaya bakınca.

Kibritçi kız masalı geliyor aklıma. Hani soğuk bir kış gecesinde üzerindeki incecik elbisesiyle kibrit satmaya uğraşan kız. Gece iyice üşüyünce kibritleri bir bir yakarak ısınmaya çalışıyor hatta kibritin aydınlığında annesini görüyor ve elini tutuyor sonra da huzur içinde bu dünyadan gidiyor. Böyle gidişler lazım sağlam dönüşler için. Bu yüzden insan lazım insanın huzurlu olması, mazlumun rahat olması için. -İnsan anne demek diyorlar ya azizim, 'insanoğlu' ondan gelme. Kadının üzerinde bir yük. Hakikat ile perde. Ses seda, can feda, iki cihanda cennette. Bir vatan dolusu, bir dünya dolusu insan; insanlık beklemekte!

KADERİM İMİŞ

Dünya Bayatı

Ben bir koca çınar
Yüz yaşında
Bir asırdır burada
Bin nefer yatar köklerimde
Toprağında bin neferin sönen kalbi
Örterim ölüleri
Gölgesiyim onların
Yüz yaşındayım
Yüz kişi asıldı dallarımda
O yüzden sevmem dallarımı
Lâkin kesemem uzvumu
Ki ben koca çınarım
Koca bir asırdır yaşarım
Ben yeşilim baharda
Kuşlarla şenlenirim o aylarda
Kahverengiyim sonbaharda
Üşür dururum, kuşlar gelmez yanıma
Hâlâ yaşarım dostlarım ölmüş iken
Neyi beklerim bu çorak topraklarda bilmem
Kaderim imiş yalnızlık
Gidemem dostlarıma
Buralarda ne yaparım bilmem

ÇOK YÜZLÜ BİR ÇATIŞMANIN ORTASINDA

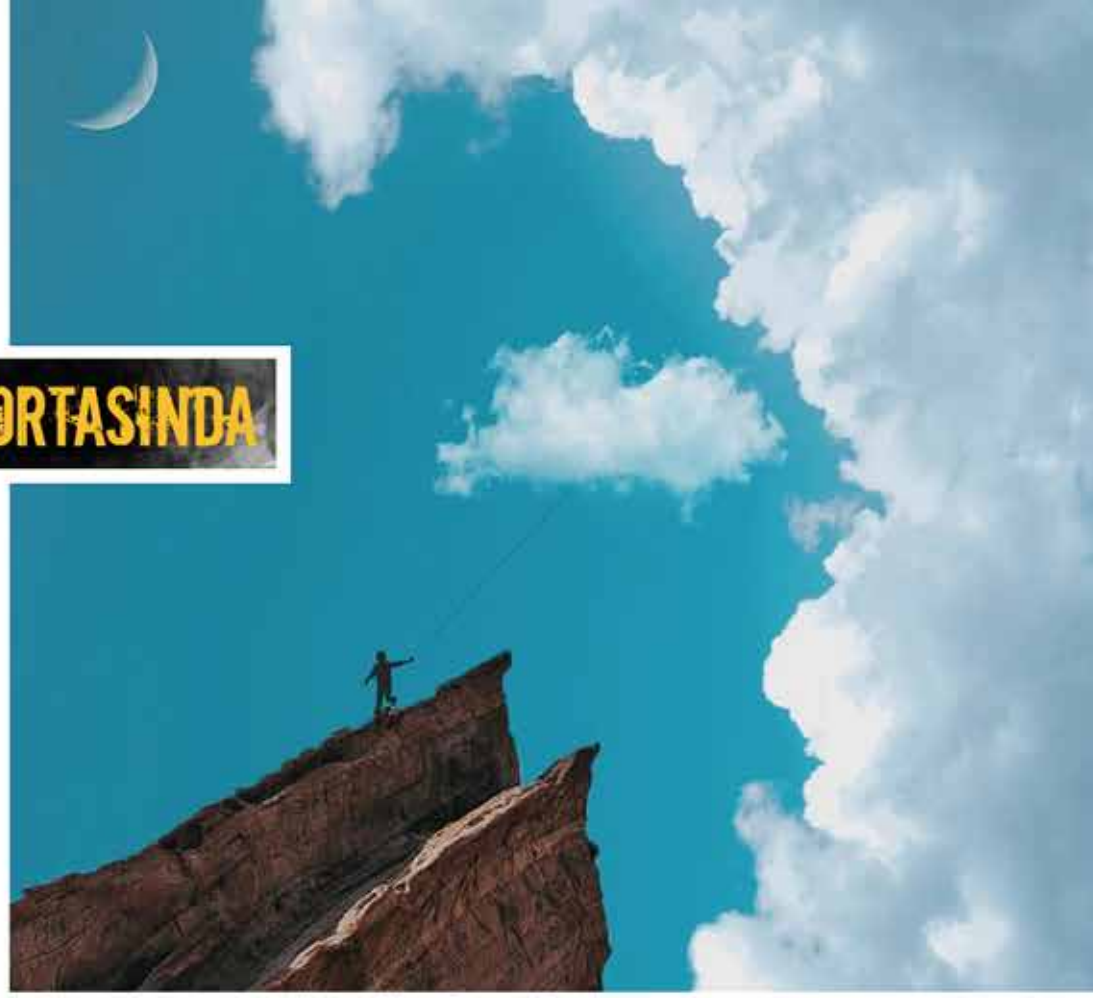
İnsan birikintilerinden sıyrılıp gelen
bir fırtınaydı yaşamım!
Serin bir akşamüstüne rast gelerek
ve çocukların koşuşturmasından güç alarak;
Büyüyen, büyüyen, büyüyen.

Geceleri gümüş yüzükler
takıyorum parmaklarıma!
Yüreğime,
bahar uğrasın diye papatyalar.
Ansızın düşünmemek için ölümü,
annemi düşünüyorum!

Yalnızlığım yeni yeni insanlar yaratıyor, gözlerimde
deste desteye; yığın yığın!
Çok yüzlü insanlarla oturup çay içiyorum
bardak bardak; demlik demlik!
Büyük bir çatışmanın ortasından çocukları topluyorum.
Ne garip!

Bileklerimdeki kadınların
karmakarışık, sarmasarışık
sarı ve şık tırnaklarında
keskin bir jilet gibi - kana duruyorum!
Bileklerimdeki kadınların, çocuklarını
en karizmatik parmağımla yüreğime götürüyorum.
Yüreğim;
kırlar, çiçekler, kuşlar....
Bir şey diyemem!

İnsan birikintilerinden sıyrılıp gelen
bir fırtınaydı yaşamım!
Çok yüzlü bir çatışmanın ortasında,
çok yüzlü bir aşk yaşarken.
Ve bir çocuk türbesinde -yaşlılığa
Ve bir çocuk türbesinde -yaşamaya
çocuk dikerken.

PAYIDAR

Öyle bir özlemek ki bu
Dakikalar günlere, günler aylara, aylar ise yıllara kafa tutuyor
Ben yüreğimi o kadar uzakta bırakmışım ki, yıllar kâfi olmuyor.

Bulutlar saatimin yelkovanıyla ilerliyor

Yüreğimse takılı kaldı

Altında gülüştüğümüz bulutlarda

Gece oluyor ve çöküyor hüznün yine

Bir sofraya oturuyorlar hasretle

Ne hasret susturabiliyor hüznü

Ne de hüznün hasreti.

Yüreğimin konuşacak o kadar çok şeyi var ki

Susmaktan başka çaresi kalmıyor

Kendini yüksek dalgalarda boğuyor da

Bir türlü boğulamıyor umudundan

Her gece gündüze döndüğünden midir

Yoksa mevsimlerin birbirini kovalamasından mıdır

Umudu, bilinmez belki ama

“Biliyorum. O güneş de doğacak.

O bahar da gelecek bir gün”

diye haykırıyor.

Ey Aşk!

Sen ne kadar uzakta da olsan,

İçimdesin işte

Kalbimin tüm odalarında

Ömrümün baharında, kışında.

Çünkü sen bir ömürsün belki de

Bulutların ömrüsün içimde

Sonsuzluk kavramını hayal dünyama giydiren de sensin

Uçsuz bucaksız deniz misali hayal gibi

Sana olan sevgimin ucunu bulamıyorum.

Ve işin tuhafı sevgimi sürekli katlıyorum gözlerine bakınca

876 kilometre öteden sevgime sevgi katan sana

Ben nasıl aşık olman

Aşk!

Bugüne kadar yazdığın tüm kitapları

Raflara kaldırıp elime alıyorum kalemi

Darılmaca yok. Sen öğrettin belki hasretle yaşamayı

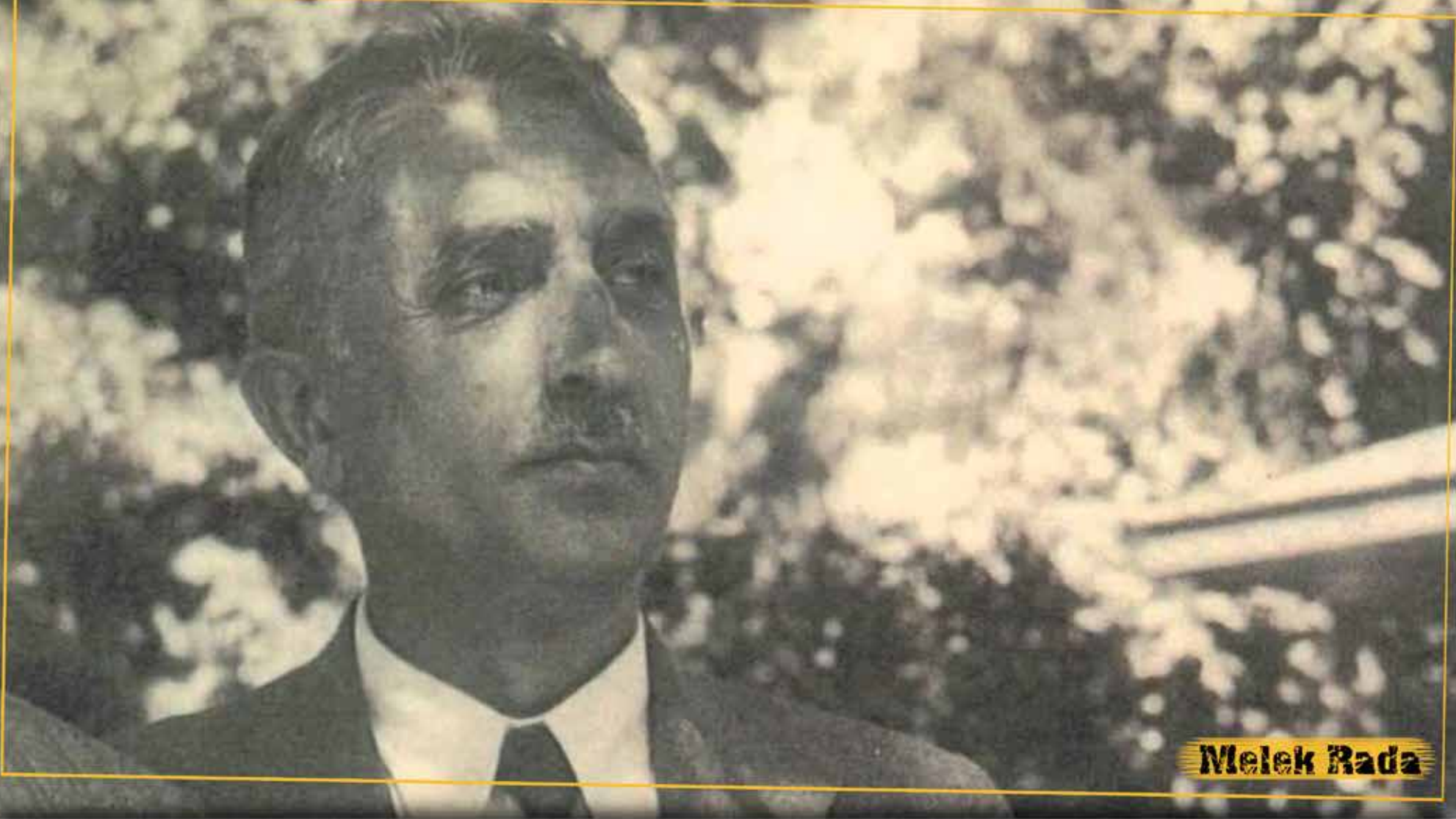
Zaten hasret her zaman koltuk değneğinin değil miydi senin?

Gizleme benden karanlıklarda

Görüyorum sen hayransın bize

Muhammet Emre Aydın

Melek Rada

RUM ORTODOKS CAMIASINDA BİR ANADOLU ÇOCUĞU

Hristiyan bir Rum ailenin oğlu olarak dünyaya gelen Yaman Dede'nin gerçek ismi Rumca'da elmas anlamına gelen Diyamandi'dir. Kayseri'nin Talas ilçesinde 1887 yılında dünyaya gelir. Babası Yuvan iplik ticaretiyle uğraşır, annesi de Arufa hanımdır.

Diyamandi daha on aylık iken Kayseri'den Kastamonu'ya göç ederler. Çocukluktan itibaren duygusal bir yapıya sahiptir. Küçükken annesinin anlattığı bir hikâyeden etkilendiğini ve günlerce ağladığını belirtir.

Kendini "Rum Ortodoks camiasında Anadolu çocuğu" olarak tanımlar.

İlköğrenimini Rum Ortodoks mektebinde tamamladıktan sonra 1901 yılında Kastamonu'da orta öğrenimine başlar. O dönemde gayr-i Müslimlerin din derslerine katılımı zorunlu olmamasına rağmen Diyamandi derslere devam eder. Bu dönemde de hocasının tahtaya yazdığı birkaç Mevlana beyitinden sonra Diyamandi, Mevlana'ya hayran kalır ve içindeki İslam sevgisi filizlenmeye başlar. O dönemi de şöyle anlatır:

"1901 senesindeyiz. Kastamonu İdadi mektebi'nin ikinci sınıfına girelim. Yani rüşdi 2. Farisiye bu sınıfta başlıyorlar. Farisi hocası İskilipli Osman Efendi biraz Gülistan okutuyor, sonra müteferrik metinlerden parçalar veriyor. Bir gün tahtaya yazdığı birkaç beyit beni tutuşturmaya kafi geldi. Dershaneyi ve siyah tahtanın bulunduğu noktayı, daha dün olmuş gibi, hatta şimdi oluyor gibi pek güzel hatırlıyorum.

Şöyle bir sernâme yazdırıyor:

Mevlânâ Celâleddin-i Rumi kaddesellahu sirrehussami fermayed:

“Bişnev in ney çün şikâyet mi koned
Ez cüdâyihâ hikâyet mi koned
Kez neyistân ta merâ bobrideend
Ez nefirem merd ü zen nâlideend
Sîne hâhem şerha şerha ez firak
Tâ begüyem şerh-i derd-i iştiyâk

Talebe arasında sessiz, çelimsiz bir çocuk var. Tabiatı hüzne mail, dert ve gam müptelası bir çocuk. Adı Diyamandi. Anadolulu söylenişle ona Yemandi diyorlar.

Şahlar güzelinin güzel ismi söylenir söylenmez Yemandi'nin içinde ani bir infilak oluyor, çocuk derinden sarsılıyor ve o andan itibaren tatlı tatlı yanmağa başlıyor. Yanmaya başlıyor, fakat bunu seneler geçtikten sonra anlıyor. Anlıyor ki yanmaya başlamış da haberi yok.”

Mevlânâ ismi bana pek tatlı geldi. Beyitler beni pek derinden sarstı. Son beyit sinemi hakikaten şerha şerha etmişti. O andan itibaren tatlı tatlı yanmağa başladım. Şiddetle yakan fakat anne bûsesi kadar tatlı gelen alevler iç âlemimi kaplamıştı. Bunu hiçbir kelime ile anlatamayacağım.”

“Demek oluyor ki aşkın Sultanı, mübarek isimleri tahtaya yazılırken mübarek nazarlarını gönlüme çevirmiş, orada hiç sönmeyecek yangını yakmış, aşkının oklarını sineme saplamış. Bu macera kelimelere sığmaz. “Kanlı yol” un macereleridir.”

Mevlana'ya duyduğu büyük hayranlık, Mevlana'dan ilham almasını sağlar.

Diyamandi, ortaokulu birincilikle bitirir. Galata Mevlevihanesi'nde Ahmed Celaleddin Dede ve Ahmet Remzi Dede'nin Mesnevi derslerine katılır. Ahmet Remzi Dede, Diyamandi'nin çalışmalarını ve gayretini takdir ederek kendisine Yaman Dede adını verir.

1909 yılında İstanbul Hukuk fakültesine başlar ve 1913 yılında mezun olduktan sonra avukatlık yapmaya başlar. Üniversiteden mezun olduğunda ailesi çocuklarının dini durumundan endişe duyarak Yaman Dede'yi Fener Rum Patrikhanesi cemaatinden Hristiyan bir ailenin kızı ile evlendirirler. Çiftin bu evlilikten bir kızı dünyaya gelir.

20 yıla yakın avukatlık yaptıktan sonra mesleğini bırakıp öğretmenliğe başlar. 1931 yılında Üsküdar Rum ilkokulunda Türkçe Kültür dersine girer. Bu dönemde gizlediği dininden dolayı hanımı ve kızı ile bağları yavaş yavaş zayıflamaya başlar. Tabir-i caizse kendi evinde gurbeti yaşar. Ailesini üzmemek için başlangıçta ibadetlerini gizli yapar. Kırk yıl boyunca dinini insanlardan gizleyen Yaman Dede, bu dönemlerde en çok zorlandığı şeyin ramazan aylarında akşam yemeklerini iftar vaktine denk getirmeye çalışması olduğundan söz eder.

1940-41 yılları arasında Sen Lui Fransız Ruhban okulunda Türkçe derslerine girmeye başlar. Öğrencilerini çocuğu gibi seven Yaman Dede, Ruhban okulundaki rahip adaylarına Mevlana sevgisi aşılar.

12 Şubat 1942 tarihinde, Yaman Dede artık içinde iyice yeşeren aşkı resmiyete dökmek ister. Diyamandi Keçeoğlu olan ismini Mehmed Kadir Keçeoğlu olarak değiştirir. İsmi'nin değişmesiyle hayatının yeni bir dönemine geçer.

Devamı heybedar.com'da

BİR MART SANCISI

Durak Aktürk

Bir mart ayının sabahına uyanırken
Güneşin gölgesinde açan bir çiçek gibi
Ardında sonbaharı bırakmış
Çocuk yürekli insanlar doldurmuş her yeri...

Kimimiz baharın keşfi için sokağa çıkan ihtiyar
Kimimiz baharı tatmak için parklara fırlayan çocuk
Kimimiz ise tüm mevsimleri sinesinde kış olmuş
Evinde sevgi bekleyen ulu bir çınar

Balat'ın yolları, Galata'nın duvarları,
Ardıç ağacının dökülen yaprakları,
Anılarıma yoldaş olmuş Cerrahpaşa'nın çetrefilli yokuşları

Küçük adımlarla çıkmaya başlarken ne zaman bir rüzgâr açsa
Yüzüme eser aralanmış kapıdan
Bir mart ayının korkular...

PORTAKAL KABUĞU

Kevser Kılıç

Bana bazı zamanlar bir şeyler oluyor. Hem de öyle bir şey ki pek çok şeye kadir. İçim bulanık bir nehir gibi durmadan çalkalanıyor. Kirpiklerim idam mangası, Her bir telinden bir uyku geceleri kendini asıyor. Hem geceleri şafağa kadar, bazı vakitler akşama kadar, bazen zannediyorum ki ölene kadar...

Ölsem müthiş sıkılırdım. Şimdi bile yer ile gök arası bana dar geliyor. Sanıyorum ki bütün dünyanın acısı göğsüme birikmiş, sanıyorum ki iliklerim bit palazı, ciğerim katran karası... Ağustos'ta nergis yetiştirmek nafile, teselliler zemheride kar üstüne saçılmış papatya tohumları gibi karla öpüşmeden ölüyor. Ben yerin rahminde prematüre çocuk, göğün altında yaşlı bir adam oluveriyorum. Doğuyorum, ölüyorum, ve yeniden doğuyorum. Bilmiyorum, yaşıyor muyum?

Hiç okunmayan dilek ve şikayet kutuları gibi hissediyorum kendimi. İçimde Tanrının hiç okumadığını düşündüğüm tonlarca dilek ve şikayet mektubu var. Tanrıya mektuplar postalyorum. Mesela bir dilekte mosmor bir güvercin istiyorum. Bir şikayette: "Neden hiç mor güvercin yok?" diyorum. Tanrı ne zaman açar beni? Bilmiyorum.

Beni bu hale getiren nedir, diye uzunca zaman düşündüm. Diğerlerini bu hale getirmeyen nedir diye daha uzun zaman düşündüm. Cevap yok. Ucuz ve beceriksiz bir terziye diktirilmiş ruh gibi hissediyorum. Neresinden çekiştirsem, bedenime uymuyorum. Hangi coğrafyaya gitsem, üşüyorum. Hangi iklimde boy göstersem mevsimsiz açan bir çiçek gibi soluyorum. Hangi insana merhaba desem ardından mutlaka "hoşça kal" diyorum. Ben artık kimseye "hoşça kal" demek istemiyorum.

Sıkıldım. Bir portakal gibi sıkıldım, bir insan gibi değil. Bir insan gibi sıkılıysaydım, kalkar dolaşır, bir film izler belki bir kahve içer kendime gelirdim. Fakat bir portakal gibi içim püre püre dağıldı. Özsuyum damla damla boşaldı ve şimdi işi bitmiş şeyler mezarlığına bir portakal olarak atılacağım yalnızca. Biri tutar da bir portakal kabuğunu saklar mı? Bilmiyorum.

Biri beni onarsın* bozuk musluk gibi olur olmaz ağlıyorum. Parçalarım kayıp, çok dağıldım beni onarın.

Saatin akrebi daha zehirlidir, çöldeki akrepten. Ömür; camdan kule. Zaman; kum değil, taş. Parça parça yuvarlanıyor kulelerimizin üstüne. Çatlıyoruz, kendi kırıklarımız içimize batıyor, kendi kanlarımız içimize doluyor. Kan tükürüşümüz bundan, yutamadığımızdan. Zaman tik tak değil, "tak, tak, tak, tak" bir çekiç gibi durmadan vuruyor. Nasıl da yaşıyoruz öylece. Nasıl da sarılıyoruz paslı bir demire, çiğ bir salkım gibi. Biz hep böyleyiz, hayat hep böyle. Değişir mi? Bilmiyorum.

GÖKYÜZÜNÜN VAHAMETİ

gece yarısı yazılan mektupların hatırıdır belki de bu mısralar

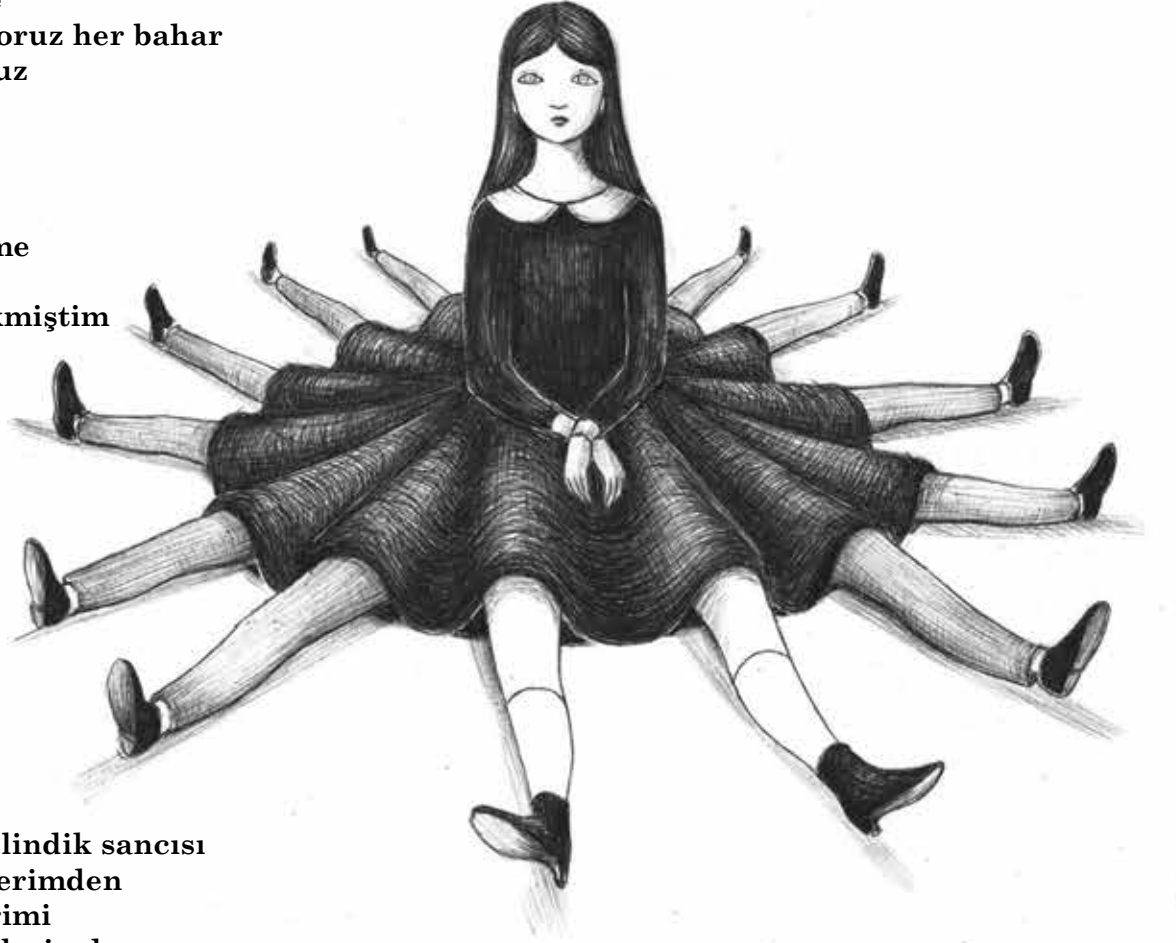
ne zamandır gözyaşı yok zarflarımda
yıllar oldu nemli bir kâğıda dokunmayalı
hücrelerde yanıp sönen serin mürekkep
yalnızken daha bir sıkı kontrol ediliyor kapı kilitleri
ben konuşmayı bilmem

oynamayı da
gecenin kerametine güvenip de çıkmıştım bir vakit
şimdi tenhasından korkuyorum bu şehrin
hainliğinden katıklıyorum gözlerine
çiçeklerin sahne merasimine katılıyoruz her bahar
saçlarımızın ucuna tankları takıyoruz
gözlerimizi gecenin en lacivertine
binlerce sokak lambasının
elleri cebinde bekçisiyim ben
üşümekten zerrece tiksinnem
takılı kaldım gözlerinde , endişelenme
düşür beni

bir vakit bu şehre iğrenti tohumu ekmiştim
şimdi kıyameti düşünüyorum
sahi düşlenecek kadar var mıydı?
kapı önlerini süpürüyor kadınlar
buğday taneli süpürgelerle
mevsimler dolanıyor ayaklarımıza
tökezliyoruz

dibi tutmuş yüreklerimizin
dili çoktan tutulmuş
korkuyorum tanrım
geceyi haykırışlarımla silmekten
bilirim yaşamayı
yıllardır yaşıyorum
ölmeyi bilmiyorum tanrım
insan bilmediğinden mi korkuyor?
kaburgalarımda yılların birikmiş, bilindik sancısı
sıcak leblebi kokuları yayılıyor ceplerimden
geçmişin geçmişliği acıtıyor bileklerimi
gelecek olanın sevinci okunuyor gözlerimden
en son bu kadar neşeyle
bayram şekeri dolduruyordum ceplerime
şimdi gökyüzünün vahametini ölçüyorum
ey gök!
olduğun yerde miyim?
olduğum yerde misin?

Emine Bey

Fotoğraflarınızı
#heybedar etiketiyle
bizlere ulaştırabilirsiniz.

heybedar

Fotoğraf Heybesi

www.heybedar.com

insan, her yaşın acemisi'dir.

heybedar.com
7 TL
9 772541 9537000

